

VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

BROJ:79

CENA 2 D.

VIKEND ROMAN

Džordž Siti u plamenu

Pazi na zvečarku!

**Šesti broj nove serije
„VIKEND ROMANA”**

**uzbudljive
avanture čuvenog
detektiva**

LARI KENTA

cena pojedine sveske 2 dinara

**ČETRNAESTI BROJ
STRIPOTEKE „PANORAMA”
U AVGUSTU**

**ČETVRTKOM U PRODAJI
PANORAMA**

**DODŽ SITI
U PLAMENU**

Naslov originala

William Mark:

DODGE CITY BRENNT!

Copyright by Martin Kelter Verlag 1970.

DODŽ SITI U PLAMENU

Džil Meredith je imao oko trideset godina. Bio je prilično visok čovek pepeljavoplave kose, bledog lica i smeđih očiju. Ne bi se moglo reći da je izgledao loše. Naprotiv. Bio je dobro odeven. Sivo platneno odelo mu je lepo pristajalo, a naročito plavi prsluk ukrašen vezom. Celokupni izgled upotpunjavala je jarkocrvena, svilena kravata, kicoški vezana. Kada je stigao u grad, čizme su mu još bile nove, a mamuze blistave. Utisak je kvario opasač natičkan mecima i dva teška revolvra koja su visila nisko na bedrima.

Gotovo bi se moglo reći da mu je /ce prijatno, da nije bilo dveju dubokih bora oko usana, koje su mu davale podmukao, surov izraz.

Meredith je bio rodom iz Teksasa, iz grada Galvestona.

U trenutku kada je prelazio reku Arkanzas, jašući prema centru, nije ni slutio kakvu će ulogu u njegovom životu imati ovaj poznati stočarski grad — Dodž Siti! Svakako

da dolazeći u Kansas nije imao nameru da umre u ovom gradu.

Džil Meredith je još sa šesnaest godina pobegao od kuće. Neko vreme je boravio u Ostinu, a zatim krenuo dalje do Dalasa. U Priksmatoru je prvi put seo za kockarski sto, a nešto kasnije u gradiću Vednesbi ga je jedan suigrač smrtno ranio nožem, jer je bio uveren da ga je Meredith varao na kartama. Istini za volju, mladi Meredith je naučio mnoge stvari, mada bi bilo daleko bolje da su mu one ostale nepoznate. To su, na primer trikovi sa kartama koji se nipošto ne bi mogli nazvati veštinom, niti bilo kojim drugim časnim imenom.

Jednog dana, samo dan pre nego što je navršio osamnaest godina, neki stariji kockar izazvao ga je na dvoboj. Kako nije imao oružja, protivnik mu je dobacio revolver. Ja-

sno, nije uspeo dovoljno brzo da uperi oružje i protivnik mu je metkom probio vrh desnog plućnog krila. Zbog toga je mesecima ležao u kovačevoj kući u sobici u potkrovlju. Izlećio ga je jedan putujući vidar, koga je ljubazni kovač pozvao kod mladog Teksašanina. Vidar je bio pijanica i prevejani kockar. Naučio je Džila onom što ovaj još nije znao. Vidar ga je podigao na noge za pet nedelja. Porodica kovača je hranila i pojila obojicu, pa čak i platila vidara. Kada su najzad otišli, gostoljubivim ljudima je pao kamen sa srca. Odahnuli su sa olakšanjem. Meredith im nije zahvalio ni onda kada su mu dali za put dvadeset dolara, dve nove košulje, par čizama, pa čak i konja.

Sledeća Teksašaninova stanica bila je Kuldajk. Tu je on 17. oktobra 1872. godine ponovo seo za kockarski sto i još istog dana ustrelio u dvoboju Meksikanca Tulia Ramireza.

Brat ubijenog Meksikanca radio je u Dalasu kod jednog trgovca konjima i Meredith je strahovao da će ga slediti. Zbog toga se uputio prema Oklahomi.

U Brejklentonu je sedam meseci radio kao kelner u ozloglašenoj krčmi „Pakao“, kod vlasnika Lajka Andersona, čuvenog revolveraša. Dve godine kasnije je Andersona u jednom dvoboju ranio još poznatiji revolveraš Bil Hikok. Rana je bila veoma teška, tako da je posle mesec dana izdahnuo.

Meredith se nije tako dugo zadržao na kelnerskom poslu. Zar je iznenada promenio narav? Nikako! Razlog je bio sasvim drugačiji. Anderson je imao veoma lepu, stasitu

ćerku koja je mladom Teksašaninu zavrtila mozak.

No jednog dana se pojavio Lari Kad i odveo lepu Loni Anderson.

Meredith je odmah napustio posao i krenuo dalje prema Tekumsehu, gradu koji je nosio ime jednog indijanskog poglavice, najznačajnijeg posle Kočiza. U tom gradu se ponovo našla žena koja ga je zadržala: Dženi Harijet. Bila je pevačica u krčmi „Crvenokožac“. Ni ona nije imala oči za mladog Mereditha, tako da je on ubrzo krenuo dalje. Ovog puta je krenuo u grad koji je smatran u ono vreme srcem Oklahome — Šoun.

Tu je ostao nekoliko godina, pa se čak i vratio posle izvesnog vremena. Bilo je to posle puškaranja sa Linom Bekom. No, ubrzo je i u Šounu bio umešan u kavgu koja se završila pucnjavom, pa je tako morao zauvek da napusti ovaj grad.

Nakon dužeg lutanja stigao je u Talsu, gde je u dvoboju ponovo teško ranjen. Negovala ga je mlada krojačica Johana Ferander. Kod nje je proslavio svoj dvadeset sedmi rođendan, a onda osedlao sivca i odjahao dalje, vođen svojim skitničkim nagonom. Ovog puta se zadržao neko vreme u Misuriju, zatim u Kentakiju. U Bovlin Grinu je osuđen zbog skitničenja. Kazna mu je izrečena, iako ništa nije učinio. Naime, sedeo je za kartaškim stolom i sporečkao se sa šerifom.

Pošto je izašao iz zatvora, izazvao je šerifa na dvoboj i ustrelio ga.

Međutim, do tada ga niko još nije smatrao razbojnikom, niti je to bio pred licem zakona. Ipak, svi su počeli da ga gledaju iskosa i preko, da motre na njega, jer su

znali da je ubio šerifa Simsa, da ga je izazvao na dvoboj iz osвете!

Od tog dana lutao je bez cilja i plana od grada do grada. Očvrstnuo je i ogrubeo i postao surov i nemilosrdan.

U Vičiti je igrao poker sa jednim trgovcem i uzeo mu sav novac. Doveo ga je do prosjačkog štapa.

Taj novac uspeo je da proćerda za manje od mesec dana u krčmama i kockarnicama i najzad je došao u situaciju da mora da napusti Vičitu.

Ne, u ovom kraju Meredith nije smatran razbojnikom. Bio je skitnica, čovek bez savesti, koji se služi kockarskim trikovima, ne baš „čistim“, grubošću, lukavstvom a najviše od svega glupošću drugih. Treba naglasiti da je bio brz i dobar strelac, što mu je posebno olakšavalo da se probija kroz život.

Tako je početkom zime 1883. godine stigao u Dodž Siti. U prepodnevnom satima, kada je upravo ulazio u grad, u glavnoj ulici je bilo izuzetno živo. Vrilo je kao u košnici. Meredith je projahao ulicom mostova, a onda zaustavio konja na uglu glavne ulice.

Posmatrao je tablu koja je visila sa trema ispred fasade kuće tako da je svako, bez obzira odakle nailazio, mogao da je vidi.

MARŠAL.

Teksašanin je to pročitao, zabacio šešir na potiljak i podbočio se levim laktom na vrh sedla.

Maršal! Dodž Siti!

Onda mu je sinulo. Vajat Erp!

To je bio na daleko čuveni maršal Dodž Siti.

Meredith tiho zviznu kroz zube. Zar ne bi bilo najbolje da odmah nastavi put?!

Ko bi, uostalom, mogao da bude tako lud i zadržava se baš u Dodž Siti ispred samog nosa tog paklenog čuvara zakona? Toliko lud neće ni on biti.

Već je hteo da okrene konja, kada mu pogled odluta slučajno do jedne druge table sa natpisom koji ga nije ništa manje uzbudio:

LONG BRENC SALUN!

Na suprotnoj strani ulice, preko puta maršalove kancelarije, nalazila se krčma, čije ga je ime tako uzbudilo.

Grom i pakao! „Long Brenč“ salun — najčuenija krčma na Divljem zapadu! Koliko je samo puta slušao priče o njoj! Bile su to neobične, avanturističke, privlačne priče. Sada se baš ta krčma nalazila tu gotovo na domaku ruke! Trebalo je samo preći ulicu, vezati konja za prečku i...

Pogled mu je ponovo skrenuo prema maršalskoj kancelariji.

— Maršal — promrsio je sebi u bradu. — Taj preteže. Hajde, Lizi, idemo dalje odavde. Ovo nije za nas. Jesi li već čula za Vajata Erpa? — Kako konj, jasno, nije mogao da odgovori, Meredith je nastavio sam ovaj neobični dijalog: — Dakle, Lizi, nisi čula. Tvoj propust u svakom slučaju. No, srećom, ja sam slušao o njemu pa tako neću pasti u iskušenje da ovde ostanem...

Nije, međutim, poterao konja. Pogled mu je klizio sa kuće na kuću. To je, dakle, bila glavna ulica Dodž Siti u kojoj treba da se nalaze brojne kockarnice i krčme. O tome

mu je pričao Henk Evergrin, mornar iz Manile, koji je pre četrnaest godina radio u Galvestonu u užarskoj radionici koju je držao njegov otac. Bilo je to vreme davno, pre punih četrnaest godina.

Doista, priča je bila istinita. Činilo mu se da izuzev krčmi i nema drugih zgrada. „Long Brenč” nipošto nije bio najveći lokal. No, bio je najčuveniji. Prema tome, pravom kockaru je bilo veoma teško da tek tako projaše pored njega.

Teksašanin je odlučio da bar proviri unutra. To mu u svakom slučaju ne može navući na vrat opasnog maršala.

Lokal je bio prilično uzan i dug. Desno se nalazio šank. Posmatrao je salun gotovo razočarano.

Za šankom je stajao čovek četrdesetih godina u košulji podvijenih rukava i sa kockastim prslukom. U uglovima usana mu je igrao jedva primetan osmeh, dok je sa uživanjem odbijao dimove velike cigare.

Čalk Beson, vlasnik saluna, poznao je već te razočarane poglede posetilaca, koji su očekivali da ovaj, na daleko poznati, salun izgleda daleko raskošnije i otmenije.

— Razvedrite se, mister, i popijte jedan viski. Zatim još jedan, pa još jedan. Kladim se sa vama da će vam se tada ovde mnogo više dopasti!

Džil Meredith se osmehnu i stupi u lokal.

— Ako je tako, gostioničaru, onda čašu viskija na sunce!

Izgovorivši to, Meredithu je u magnovenju sinulo da zna ime vlasni-

ka. Zar je ovaj ne baš tako naočit čovek Čalk Beson?

Za Dodž Siti je znao svaki deran na Zapadu. Bili su poznati ne samo maršal Vajat Erp, i „Long Brenč” salun. Čuven je bio, na primer, i poznati kockar Dok Holidej koji je, kad god bi bio u gradu, sedeo ovde za zelenim stolom i igrao poker. Dalje, ovde je živio i Bat Masterson, šef maršalovih pomoćnika. Znalo se na daleko i za Blekovu konjušnicu, utovarnu stanicu i magacine, predsednika opštine Kelija, Bača Hovera i... možda je čak i Luk Šort živio ovde.

Kako je to iskusni Beson i predvideo, Meredithu se već posle drugog viskija Dodž Siti učinio prilično zgodnim gradom, a pre svega znatno zanimljivijim.

— Dakle, to ipak postoji, prosto neverovatno? — promrsio je, ne važeći cigaru iz usta.

— Šta to? — upita vlasnik saluna tek reda radi.

— Ovaj Dodž Siti, maršal Vajat Erp. „Long Brenč” salun, Dok Holidej, Bat Masterson, mislim sve o čemu se na Zapadu govori.

— Svakako postoji i uveravam vas da nije lažno — uzvрати krčmar, smeškajući se.

— O svemu sam tome slušao još dok sam bio dečak.

Beson pažljivo odmeri stranca.

— Hm, grad i nije tako star, a maršal je došao ovamo tek pre osam godina. Ostali su stigli nešto kasnije. I stanica nije baš tako davno podignuta.

Beson je to govorio brišući čaše i premeštajući ugašenu cigaru s kraja na kraj usana.

Meredith je hteo da mu pripali. Krčmar odbi.

— Ne, hvala, mora da mi istraje do večeras.

— Šta to? — upita ga Teksašanin zbunjeno.

— Pa, cigara!

Zar je moguće da je ovaj čovek tako siromašan da nije mogao sebi da priušti više od jedne cigare dnevno? Objašnjenje je dao sam Beson rekavši mudro:

— Pušenje nije zdravo.

— A šta je zdravo?

— Pušenje sasvim sigurno nije. No, ako čovek ugašenu cigaru premešta s jednog ugla usana na drugu to valjda ne škodi toliko.

Topot kopita prekide Bensona u izlaganju svoje filozofije.

Pred salunom se upravo zaustavio jahač, skočio sa konja, prebacio uzde preko prečke i krenuo uz stepenice na trem.

Benson nabra obrve:

— Samo mi je on još nedostajao!

— Neka neprijatna poseta?

— Tako nešto.

Vrata se naglo otvoriše i mladić u kaubojskom odelu stupi u lokal. Bio je tamnopus, svetlih očiju i svetle kose. Jagodične kosti su mu bile upadljivo isturene, a iznad gornje usne imao je uzanu smeđu crtu — brižljivo negovane brkove, na koje je bio posebno ponosan.

Ispod kratkog kožnog prsluka video se opasač i s leve strane u otvorenoj futroli veliki benson-smit revolver.

Kauboj se približavao šanku, vukući noge.

— Hej, Beson, stara sovo, daj na sto jedno pivo za Fredija!

Rekao je to tako glasno da su Teksašaninu zaglunule uši.

Beson spremno natoči pivo. Trebalo je, međutim, vremena da se

pena slegne. No ne toliko dugo, kako se to učinilo mladom goniču, koji je nestrpljivo dobio prstom po limenom šanku.

Pogled mu se zaustavi na Meredithu.

— Hej, džentlmenu, hoćeš li da popiješ čašu piva sa mnom?

Pošto je na sopstvenoj koži osetio šta znači odbiti ponuđeno piće, Meredith uzvrsti spremno:

— Naravno!

— Svevišnji, Teksašanin — promrsi kauboj. Poznao je to po naglasku, iako je njegov sabesednik izgovorio jednu jedinu reč. — Iz Teksasasa je već prilično ološa stiglo.

— Može biti. Ološa ima svuda, na žalost.

Kauboj se naglo odvoji od šanka.

— Šta to treba da znači? — gotovo je prosiktao.

— Fredi! — upozori ga vlasnik saluna.

Kauboj ga ljutito odmeri.

— Šta hoćeš? Samo sam ga pitao šta je time hteo da kaže!

— To je čovek već rekao.

— Smatra li on možda da ovde ima ološa? — insistirao je kauboj, ljutito odmerivši stranca.

Ovaj je mirno izdržao pogled.

— Da — uzvрати Beson umesto Teksašanina. — I ovde ima ološa, Fredi. I to čak prilično. A sada popij to svoje pivo i gledaj da što pre napustiš lokal, kako stranac ne bi pomislio da kod nas u Dodžu za ološem ne treba mnogo tragati.

— Ti si veoma razmetljiv i bezobrazan, kafedžijo — brecnu se kauboj. — No, nema značaja. Ja sam ovog džentlmena pozvao da sa mnom popije čašu piva. Ispiće tu čašu da ne bi tamo u Teksasu pri-

čao kako je ostao željan piva. Hajde, sipaj, ali punu! Mislim na staklenu čizmu.

Meredit lako poblede. U staklenu čizmu moglo je da stane najmanje sedam litara.

— Napuni je, Beson, a ovaj džentlmen će je ispiti na dušak ovde na moje oči!

Čak Beson počeo da suče brkove i nervozno grize cigaru, tako da bi se teško poverovalo da će istrajati do večeri.

Kauboj još jednom odmeri Teksašanina i ponovo upita vlasnika saluna:

— Šta hoćeš od mene?

— Ispij svoje povio i nastavi put!

Mereditu nije baš bilo prijatno. Međutim, nimalo se nije bojao. U ovakvim i sličnim situacijama nalazio se do sada stotine puta. Uostalom, šta se ovde i moglo dogoditi? Ako ovaj gonič pretera, sasvim sigurno maršal neće oklevati.

Ni to Teksašaninu nije baš bilo prijatno — pomisao da se pojavi Vajat Erp. Baš njega je hteo da izbegne. Već je počeo u sebi da psuje što je svratio ovamo, kada začu kako Beson govori:

— Vi, larmadžije, tačno znate kada maršal nije u gradu. Ali, čekaj samo dečko, sada ću ja da otvorim vrata i pozovem Kida Keja. On će ti dobro izvući uši.

— Ne pravi se važan, krčmaru. Ne bojim se ja tih tvojih zvezdonosaca.

Na to se Beson nađe preko šanka i prosikta:

— Ne bojiš se, he? Ne govori koješta, Fredi, momče! Ja se u svakom slučaju dobro sećam kako si zagrebo na sporedna vrata. Nećeš mi valjda reći da je bila čista slučajnost

što se on u tom trenutku pojavio na glavnim vratima?

— Gluposti. Žurilo mi se, ništa drugo. Od maršala ni malo ne strahujem.

— Ne, od kako ti je zalepio jedan žestok šamar, jer si prevršio svaku meru. Naravno, ti se plašiš samo kada je on prisutan, a unapred si veoma hrabar.

Kauboj Fredi se nasloni na šank, maši se rukom za svoju čašu, ne ispuštajući pri tom Teksašanina sa očiju.

— Radovalo bi me da i Teksašanin nešto kaže.

— Naprotiv, trebalo bi da vas raduje što ja ništa ne govorim, kauboj.

Mladićevo lice obli rumen.

— Šta on to reče, Beson?

Krčmar spusti svoju tešku pesnicu s treskom na šank, tako da su flaše i čaše počele da poskakuju.

— Fredi, plati svoje pivo i u sedlo!

— Ja sam ti rekao da napuniš staklenu čizmu. Teksašanin neće odbiti piće.

Džil Meredith nikada nije tražio kavgu, niti je zapovedao. No, kao često do sada, izgledalo je da je ni ovde neće moći da izbegne.

Vlasnik saluna to nikako nije hteo da dozvoli. Obišao je šank i pošao prema vratima.

Šta se zatim dogodilo nikada nije bilo sasvim jasno. Najverovatnije se kauboj mašio za opasač, kako bi Bensona sprečio da otvori vrata i pozove čuvara zakona.

Lokalom odjeknu hitac. Ispalio ga je Džil Meredith.

Kada se kauboj mašio za opasač, osetio se ugroženim i reagovao instinktivno.

Metak se zario u Fredovu mišicu odmah iznad lakta.

Vlasnik saluna, koji je bio pošao prema vratima, nije mogao da vidi šta se zapravo dogodilo. Video je samo kako je mladi gonič pobledeo kao kreč. Možda uopšte i nije potegao revolver? Ili možda nije stigao da ga na vreme izvuče iz futrole. Bilo kako bilo, oružje mu se nalazilo u futroli kada je Beson okrenuo glavu.

— Ne! — uzviknuo je krčmar.

Kauboj je ječao:

— Ti si video, Beson! On je pucao na mene, ovaj prokleti Teksašanin. Ovaj lupež...

Džil Meredith je još uvek držao kolt u ruci.

— Opominjem te, kauboj!

Vratio je oružje u opasač, bacio novčić na šank i krenuo prema izlazu.

— Beson, zaustavi ga! — urlao je kauboj.

Krčmar je međutim uspeo na trenutak da vidi strančevo lice.

Sve mu je bilo jasno. Sa takvim čovekom nema šale! Onaj ko ima takve hladne oči, veoma je opasan.

— On me je ranio, Beson! Taj lupež! Isto tako je mogao da pogodi i dva inča u levo i metak bi mi se našao u srcu...

Meredith, koji je već stigao do vrata, kraj kojih je vlasnik saluna stajao, zastade i okrete se.

— Upozoravam te, kauboj. Izražavaj se opreznije. Ne marim da me takvi tipovi vređaju.

Beson sada iznenađeno pogleda stranca. Kako se ovaj čovek mogao promeniti tako brzo, u magnovenju? Od običnog, gotovo bezazlenog, prijatnog lica nije ostalo ništa. Pred sobom je imao surovog, oštrog čoveka.

Podsećao je neodoljivo na velikog otrovnog insekta koji pruža svoje pipke.

Čalku Besonu je puklo pred očima. Najzad, bio je veoma iskusan i svakodnevno imao posla sa mnogim, različitim ljudima. Imao je prema tome prilike da sreće i ljude Meredithovog kova, ljude koji su delovali bezazleno i pretvarali se u kopce kada bi ih neko napao. Takvih ljudi se u svakom slučaju trebalo kloniti.

Fredi je sam bio kriv za sve. Kako mu je uopšte palo na pamet da zapodeva kavgu sa ovakvim čovekom?

— Fredi! — povika Beson ljutito. — Napusti salun! Tri kuće dalje stanuje doktor Vinters. Idi da ti pregleda ruku!

— Znam i sam gde taj krpač kostiju stanuje! — promrsi ranjeni kauboj, drhteći od bola i gneva. Još uvek nije shvatao s klm ima posla, jer je najčešće dolazio u dodir sa osobama koji su pred njegovom neobuzdanošću uvlačili glave u ramena. Pa čak i momci na ranču. Zbog toga je sada nastavio: — Ovaj bleđunjavi Teksašanin će videti svog boga. Srediću ga, u to budi uveren!

Krčmaru je prekipelo. Izvukao je deringer iz džepa i rekao, s mukom se obuzdavajući:

— Sada ćeš izaći odavde, Fredi!

— Zbog čega me izbacuješ? — iznenadi se mladić.

— Zato što baš ne marim da tvoj leš iznosim iz svog lokala. Mili je mi da ga napustiš dobrovoljno i na sopstvenim nogama.

— U redu! Ti me, dakle, izbacuješ! Nemoj uobražavati da će ti to uvek poći za rukom. Vратиću se ovamo s momcima. Prvo ćemo se obračunati sa Teksašaninom, a onda sa

tobom. Nećeš nekažnjen Hubertove ljude izbacivati na ulicu. Ko si ti uopšte? Jedan bedni kafedžija, kao i svaki drugi. Ništa više! To što je tvoj lokal poznat na celom Zapadu ništa ne menja. Ovo je, uostalom, veoma izvikan i ozloglašen lokal, koliko da znaš! U redu, do skorog viđenja mister Beson!

Rekavši to, ranjeni kauboj se uputi sam prema vratima.

Prolazeći pored Mereditha odmerio ga je užarena pogleda.

— Ti si me ranio, momče. To će te skupo stajati. Obećavam ti!

— Gubi se! — prosikta Teksašanin.

Mladićevo lice se izobličilo od nemoćnog besa.

— Dajem ti tačno četiri časa vremena, Teksašanine! Do tada treba ili da se izgubiš iz Dodž Sitija ili ću od tebe načiniti iverke!

— Razmetljivče! — uzvрати mu Meredith prezrivo.

Kauboj izađe na ulicu, zdravom rukom prihvati uzde i vinu se u sedlo.

Meredith ga je pratio pogledom. Kada je hteo da izađe na trem, vlasnik saluna ga zadrža.

— I za vas bi bilo najbolje da odmah odjašite dalje, mister!

Teksašanin sasvim lagano okrete glavu.

— O! A zbog čega to?

— Jer ne pripadate ovamo.

Meredith je sada upitao, deleći reči na slogove:

— Po čemu ja to ne pripadam ovamo?

— Jer ste previše oštri i nemilosrdni. Suviše oštri, brzi i nemilosrdni.

— Tako, dakle? Da li je po vašem cenjenom mišljenju trebalo da

sačekam da me onaj mladi kauboj usijane glave ustreli?

— To on nikada ne bi učinio. Fredi je razmetljivac, kako ste i sami maločas rekli. No, nipošto nije čovek koji bi se mogao smatrati opasnim. Jedan neobuzdan i pomalo divlji momak, to je sve.

— Po vašem mišljenju.

— Ne, to je činjenica. Zbog toga baš treba da odjašite dalje, jer na prvu reč postajete oštri i opasni. Takvi ljudi nisu potrebni ovom gradu. Zar nije dovoljno što već imamo ovakve razmetljive i neobuzdane momke? S njima se može ipak izaći na kraj. Ako pak dođe do pucnjava, onda i ti postaju opasni i gužva je neizbežna.

— Na šta je trebalo da čekam?

— Ni na šta. Samo nije trebalo da povučete obarač. Čovek mora u kritičnom trenutku da se obuzdava, da gospodari sobom. Vi ste baš u takvom kritičnom trenutku eksplodirali.

— Na moju sreću. Inače bih sada već bio hladan.

Vlasnik lokala odmahnu glavom:

— Da li je sreća što ste još uvek živi ne bih umeo da vam kažem.

Meredith se grohotom nasmeja i pođe prema svom konju. Nije mu padalo na pamet da napušta grad.

Sada, kada je znao da maršal nije u Dodž Sitiju i da je vazduh prema tome „čist“, zaželeo je da ostane ovde još neko vreme.

Konačno, on je bio profesionalni kockar, čovek koji je živio od pokera!

Gde je bilo više kockarnica nego u Dodž Sitiju?

Projahao je duž cele glavne ulice i zaustavio se ispred novosagrađenog „Dodž“ hotela.

Čelavi čovek za recepcijskim stolom pogleda pridošlicu preko zlatnih okvira svojih naočara. Pažljivo ga je odmeravao.

— Želeo bih jednu sobu.

— Naravno, mister, evo ključa. Soba je novoopremljena i gleda na ulicu.

— Imam li uz svoju sobu bučne goste?

— Ne. Dve sobe levo od vas su još uvek slobodne i pripadaju čoveku koji trenutno nije u gradu. No i on je veoma tih. Na hotelijerovim usnama zaigrao je veoma tajanstven osmeh. Možda ste već čuli njegovo ime mister — Holidej, Dok Holidej.

Džil Meredith je s mukom prikrio iznenađenje i zbunjenost.

Dok Holidej!

Za ime neba! To je bilo vraško iznenađenje. Znači, smestio se ni manje ni više, nego pored samog slavnog i opasnog kockara!

Takvim susedstvom osoba Meredithovog kova nipošto nije mogla biti oduševljena. Konačno, tamo gde je Dok Holidej, tamo je i Vajat Erp! A gde je maršal, kockaru varalici se nikako nije dobro pisalo!

Grozničavo je razmišljao i najzad zaključio da takvo susedstvo i ne mora biti loše. Konačno, zahvaljujući njemu moći će tačno da zna kada maršal stigne u grad i da na vreme odjaši. Jer čim stigne Holidej, stići će i Erp. Prema tome, uopšte ne mora da se raspituje naokolo za maršalov povratak i tako navuče na vrat nečiju sumnju.

— Uzeću rado tu sobu.

— Samo izvolite. Ukoliko hoćete odmah da obedujete, mister, možete preći u trpezariju. Već su počeli da služe jelo. Naša kuhinja je odli-

čna. Tako, a sada vas molim da ovde upišete svoje ime.

Pružio je Teksašaninu knjigu gostiju.

Pošto ovaj nije imao razloga da upisuje lažno ime, napisao je sitnim naherenim slovima: Džilbert Meredith. Posle toga je neko vreme prelistavao knjigu gostiju. Hotelijer ga najzad upita:

— Tražite li nešto mister?

— Ništa određeno.

— Ukoliko tražite ime Doka Holideja, moram vam reći odmah da ga nećete naći. On već prilično davno stanuje ovde.

Teksašanin se trgao. Zar ovaj ćelavko ume da čita misli?

Džoe Mek Intajr, tako se zvao čovek na recepciji, smešio se svom gostu saučesnički i istovremeno pomalo zbunjeno.

— Nije to ništa neobično. Mnogi ljudi koji navraćaju u moj hotel, listaju knjigu gostiju tražeći ime Doka Holideja.

Zatim se nagnuo i izvadio ispod pulta staru, već ispunjenu knjigu i sigurnim pokretom je otvorio odmah na pravoj strani, naime onaj na kojoj se nalazilo Holidejevo ime.

— Evo imena, vidite?

Meredith je piljio u oštra kosa slova na požutelom papiru.

Džon Henri Holidej.

— Zar on nije lekar? — ote se Teksašaninu.

— Jeste. No njemu nije potrebno da to ističe.

Mereditha je ustvari nervirala ležernost kojom je čelavi hotelijer govorio o svemu ovome. Kada bi pomenuo Holidejevo ime, kao da je izgovorio ime nekog mesnog heroja. Nema sumnje da je osećao i izvesnu ljubomoru prema kockaru

koji je doista bio pravi lekar i izuzetan strelac bez premca na celom Zapadu.

Hteo je pošto poto da prečuje ton kojim je hotelijer pričao o Holideju. Šta ga se uostalom taj čovek uopšte ticao? Šta on ima sa neakvim doktorom Holidejom?

Sada je negde na putu sa maršalom Vajat Erpom i ko zna kada će se vratiti u Dodž Siti?

Mek Intajr reče iznebuha:

— Oni su u Montani.

— Ko to? — upita Teksašanin, iako je dobro znao na koga se odnosi.

— Maršal i Dok.

— A tako — promrsi Meredith nezainteresovano. Dakle u Montani. Znači moći će ovde da ostane prilično dugo.

Uzeo je ključ i pošao uz stepenice.

Samo pola sata kasnije sišao je u predvorje sveže obrijan i seo za sto u trpezariju. Kada je ručao, vratio se u svoju sobu i ležao do večeri.

Džol Dek Intajr podiže pogled kada ga je ugledao u predvorju.

— Pa, mister Meredith, jedna mala večernja šetnja...

— Ne — uzvratí Teksašanin hladno. — Idem da zaradim neki dolar.

Izlazeći iz hotela sreo je na stepenicama mladu ženu. Imala je raskošnu kovrdžavu riđu kosu, zelene oči i sočna rumena usta. Bila je tako lepa da Meredith nesvesno zastade i zvizdu kroz zube.

Mlada žena, koja je već prošla mimo njega, zastade i okrete se. Pošto je leđima zaklanjao svetlost, koja je dopirala iz hotela, nije više mogao da joj razazna lice.

— Šta mislite o uzdržanosti, mister?

Teksašanin se osmehnu.

— Uglavnom je smatram veoma važnom. No i tu ima izuzetaka.

Na to se i žena osmehnu.

— Vi stanujete ovde?

— Da, od danas.

— A ja od juče.

Lagano je skinuo šešir i prošao prstima kroz kosu.

Kakva lepa žena! Sreća da sam se ipak zadržao u ovom gradu. Retko se u ovoj bednoj zemlji može sresti tako divno stvorenje.

Ridokosa ga upita:

— Vi igrate?

Potvrdio je.

— Upravo sam krenuo.

— Kuda?

— Za neki kockarski sto. Prilično mi je svejedno gde se nalazi.

— To baš ne bi trebalo da vam bude svejedno mister...

— Meredith.

— Moje ime je Higin. Laura Higin.

Teksašanin pažljivo napregnu sluh. Laura Higin? Zar je to lepa Laura, kockar, poznata u svim većim gradovima Zapada?

— Sigurno ste već čuli za mene?

— Mislim da jesam, gospodice Higin.

— U redu, onda sve već znate. Možda ćemo se jednom sresti.

— Jeste li se opredelili za jedan određeni kazino?

— Da, za „Alhambru”.

— Sigurno ću i tamo navratiti — rekao je i duboko se naklonio, gledajući za njom dok je ulazila u hotel.

Gospode! To je bila žena po njegovom ukusu! Lepa, elegantna i još kockar uz to.

Odlučio se da odmah krene u „Alhambru”. Srećom, nije se nalazila

daleko, samo dva ugla dalje s leve strane.

Kada je hteo da uđe u kockarnicu, upravo je nailazio voz. Nije hteo da propusti taj prizor, pa je zastao. Ispred stanične zgrade je upaljeno nekoliko fenjera. Čuo se zvižduk i žagor. Ispred zgrade uskoro je nastalo komešanje. Onda je na ulicu izašla grupa ljudi, očigledno putnici, koji su upravo prispeli. Trojica od njih, bez dvoumljenja, pođuše pravo prema „Alhambri”.

Meredit je krenuo za njima. Muzički automat, čiji su se zvuci čuli na ulici, unutra je formalno parao uši. Bilo je bučno kao u kovačnici.

Nekoliko desetina ljudi tiskalo se oko šanka ili oko kockarskih stolova, pokrivenih zelenom čojom.

U vazduhu ispod velikih lampi, pričvršćenih za tavanicu, lebdeli su gusti beličasti oblaci duvanskog dima.

Dva momka u belim košuljama, opasani dugim zelenim keceljama, hitali su između stolova noseći piće.

Pozadi, levo, na podijumu, igrale su tri upadljivo namazane plavuše, pokrećući noge u ritmu bučne muzike.

Meredit protrlja oči.

Grom i pakao! Ovo je bio život kakav još nigde nije video! U Dalasu je slušao priče o tome, pa i u Oklahomi i Vičiti. No da je doista tako, nikada nije poverovao.

Čak ni danas, kada je skretao u glavnu ulicu, i posmatrao oko sebe, još uvek je ovakav život smatrao za izmišljotinu.

Ovde je doista vrilo kao u košnici!

Ljudi za stolovima nisu bili odeveni kao kauboji ili skitnice. Svi su

imali platnena odela, čista i modernog kroja. Da nisu nosili velike šešire širokih oboda, čovek bi na čas mogao da bude u zabludi da se nalazi u nekom od gradova na istoku.

S druge strane, široki opasači načičkani mecima i revolveri nisu bili karakteristični za gradove na istoku.

Tamo niko nije sedao za kartaški sto sa revolverom...

Džil Meredith se tiskao kroz gomilu, krčeći sebi put do šanka.

Debeljuškasti čovek je upravo punio dugi niz čaša pivom, a dečak do njega prao ispražnjene čaše. Starija žena je nosila flaše sa viskijem i otvarala ih. Sve troje su bili oznojeni od umora i žurbe.

Kafedžija doviknu dečaku čudnim piskavim glasom:

— Kadi, šta sam ti rekao? Ne postupaj tako grubo s tim čašama, zar ne vidiš da si me sasvim ispolivao, prskajući naokolo.

— Mokri ste od znoja, gazda — umeša se žena.

— Umuknité, Sara — brecnu se kafedžija.

Meredit je nekako uspeo da se probije do šanka, to jest uspeo je da položi desnu ruku na hladni lim.

— Viski! — doviknuo je.

Brže nego što je očekivao čaša se našla pred njim.

— Odmah platite — reče mu krčmar.

Meredit odmahnu glavom:

— Popiću još koju.

— Bez obzira. Plaća se odmah.

— Za mene to ne važi. Ja plaćam kad odlazim.

— Onda idite!

Krčmar munjevito dokopa čašu koja je stajala ispred Teksašanina i doturi je drugom gostu.

Meredit se hladno nasmeši:

— Šaljivčino!

Zatim izvuče iz džepa metalni novac i položi ga na šank.

— Ne morate usitniti. Dajte mi odmah tri čaše.

Vlasnik lokala mu mirno napuni tri čaše i doturi.

— Ol rajt, mister, tako je već bolje. Ovde je užasna gužva. Ako ne bih odmah naplaćivao, ispostavilo bi se brzo da sam potrošio dvadeset flaša viskija, a naplatio jedva deset. Moj prethodnik je ovde spao na prosjački štap samo zbog toga. Ja, međutim, ne smatram da se u ovom poslu može propasti ukoliko se pazi.

To što je krčmar rekao bila je neslana laž, ali je obaveštenje ipak za Meredita bilo dragoceno. Ovde je velika gužva i teško je naplatiti sve račune, sve popijeno piće!

Pošto je ispio drugi viski, poneo je treću čašu za jedan sto oko koga nije vladala tako velika gužva.

Četiri tipa, kao od kamena isklešana, naizmenično su jedan drugome praznili džepove.

Kada je jedan od njih ustao, na praznu stolicu je hteo da prisedne omanji mladić, gotovo dečak.

Meredit ga kucnu po ramenu, brzo sede, a onda se široko osmehnu nadmudrenom mladiću.

Ovaj ljutito opsova.

— Kakvi su to maniri, mister?

Meredit okrete glavu. Osmeh mu je u magnovenju nestao sa lica.

— Jeste li nešto kazali, mister — upitao je tiho, ali sa neskrivenom pretnjom u glasu.

— Ja... ne!

Teksašanin se uključi u igru. Ostali su to ćutke prihvatili.

Bila je to takozvana igra „deta-

lina”, u kojoj samo jedan dobija, ili kako se još zvao — klover poker, tada veoma omiljen na srednjem Zapadu. Tu igru je kasnije faro potpuno potisnuo. Meredit je prvo izgubio dva kruga, a onda tek dobio. Tek tada je počeo pažljivo da posmatra svoje suigrače. S leve strane je sedeo stariji čovek. Igrao je mirno i pribrano. Preko puta nje ga se nalazio mlađi momak, takođe miran i hladan. Od njih se bitno razlikovao suigrač s Mereditove desne strane. Njegovo čelo bilo je orošeno krupnim graškama znoja. Dakle, bio je uzrujan i prema tome veoma interesantan.

Pošto je Meredit i po treći put dobio, dvojica hladnih igrača ustadoše od stola i time je igra bila završena. Mnogi od posmatrača se uputiše za drugi sto, iako je sada tek dolazilo ono najinteresantnije.

Meredit je položio ruke na sto i pogledao čoveka sa svoje desne strane.

— Hoćemo li sada nas dvojica jedan dulb-poker? — upitao je oprezno.

Urban Keli, kako se zvao preostali suigrač, inače mlađi brat gradonačelnika u Dodž Sitiju, klimnu potvrdno glavom. Keli je bio mršav, naočit čovek, koji je u početku uživao prilično simpatija u gradu. Izgubio je prvo naklonost ženskog dela stanovništva, kada je svoju ženu i četvoro dece ostavio u kući, na periferiji grada i nastanio se kod druge žene, mlađe od njega ništa manje od dvadeset pet godina.

Uprkos tome, u gradu je još bilo dosta ljudi koji su ga simpatisali i u njemu gledali budućeg gradonačelnika. Njegov stariji brat je već duže vremena poboljševao, što je bi-

lo veoma nezgodno za gradonačelnika u tako velikom i pre svega živom gradu.

Urban Keli imao je markantno lice, bio je dobro odeven i nosio je debeo zlatan lanac na prsluku. Bio je strastan kockar, na užasavanje i žalost svog starijeg brata, Urbanove prve, pa čak i druge žene, kod koje je sada živio.

Posebno je mnogo voleo pakleni dubl-poker, u kome se pri svakom deljenju ulog udvostručuje.

Prvo deljenje izgubio je Meredith, drugo, pa i treće. Onda se točak sreće naglo okrenuo u Teksašaninovu korist. Dobio je sedam tura, jednu za drugom. Kelijevo lice imalo je sada boju pepela. Međutim, nije odustajao. Izvukao je komad papira iz džepa da bi napisao priznanicu.

Meredith sklopi ruke kao prezbiterijanski sveštenik i pogleda svog partnera:

— Hoćete li da prekinemo mister Keli?

Oči gradonačelnikovog brata se vnuše.

— Da prekinemo? Zbog čega? Ja tražim priliku za revanš!

Meredith mu je pružio priliku. Keli je dobio dva kruga jedan za drugim, a onda izgubio tri.

Nikome od njih nije palo u oči da je u lokalu, u kome je do skora vri-
lo kao u košnici, najednom zavlada-
la grobna tišina. Svi su se okupili oko Meredithovog stola i pomno posmatrali igru.

Iznenada Meredith počeo da gubi. Keli je uzbuđeno disao.

— Hoćete li da prekinemo mister Meredith? Dosta ste već izgubili.

Teksašanin ga pogleda sa pohlep-
nim žarom u očima.

— Vi ste svoj revanš dobili. Sada ja tražim svoj.

Keli nije imao drugog izbora. Sledeću turu je izgubio.

— Hoćete li da odigramo tačno još tri ture, bez obzira na ishod?

— Slažem se — promrsi Keli.

Izgubio je prvu turu, a drugu dobio. Pred Kelijem je sada ležala čitava gomila novaca — malo bogatstvo.

Meredith nije imao više ništa, ni prebijene pare. Bez obzira na to napisao je priznanicu na dvostruki iznos gomile koja se nalazila pred njegovim partnerom.

Keli je grozničavo gledao u cedulju.

— Ludost — začuo je glas svog brata iza sebe.

— Ostavi me na miru — breću se Urban.

— Ti nisi pri sebi — insistirao je gradonačelnik. — Sada možeš da igraš u polovinu sume koja je pred tobom. Znaš dobro da je to uobičajeno.

— Nemojte se mešati u ovo — javi se Teksašanin.

— Ja se ne mešam. Samo sam podsetio svog brata na pravila igre, mister.

— Znam i sam pravila. Ko ste vi uopšte?

— Ja sam Keli, brat vašeg partnera, a osim toga gradonačelnik u Dodž Sitiju.

Meredith samo sleže ramenima.

— Nema značaja. Moram vas zamoliti da se ovde ne mešate. Konačno, radi se o veoma velikoj sumi.

— Baš zbog toga i opominjem svog brata!

Urban Keli, međutim, nije hteo

da posluša savet. Hteo je pohlepno celu sumu.

Karte su lagano padale na zele-
nu čuju.

Urban Keli je bio srećne ruke i po
svemu je trebalo da dobije.

Meredit je imao keca trefa što
je svima bolo oči. Zastao im je dah.
Niko nije primetio prevaru.

Keli proguta pljuvačku i zagleda
se izbezumljeno u ubistvenu kartu
koja ga je upropastila.

— Ali...

— Šta ali — Meredith naglo podi-
že glavu.

— Pa ja sam imao...

— Šta?

— Kako sam uopšte mogao da iz-
gubim? Imao sam...

Gradonačelnik steže usne.

— Hajde Urb, idemo...

— Ne, ti se u ovo ne razumeš.
Mora da je nešto mutio...

Kao oprugom izbačen, Meredith
poskoči sa stolice.

— Šta hoćete time da kažete, Ke-
li?

Gradonačelnik povuče brata sa
stolice.

— Ništa nije rekao mister. Uz-
mite svoj dobitak i idite.

— Ne, pusti me! — urlao je Ur-
ban. — Izvukao je asa! Znam to po-
uzdano. Nije ležao tu među kartama.
On je varalica!

— Poteži! — zaori se Meredithov
izazov na dvoboj.

Međutim, Urban Keli nije us-
peo da spusti ruku do opasača. Brat
mu je oteo oružje.

— On nije pri zdravoj pameti —
rekao je muklo.

Mereditovo lice bilo je bledo kao
kreč i izduženo. Podsećao je neodo-
ljivo na pticu grabljivicu.

— Poteži, rekao sam, inače ću te
ustreliti kao psa.

Gradonačelnik naglo povuče bra-
ta, tako da je ovaj pao na pod.

— Idite sada, mister Meredith.

— Šta? Gradonačelnik štiti ku-
kavicu?!

Na to se Urban uspravi i poteže
deringer iz džepa.

Teksašanin je u magnovenju pote-
gao oružje, povukao obarač i pogo-
dio svog partnera u grudi. Ranje-
nik u prvom trenutku nije ništa ose-
tio, izuzev da ga nešto peče po le-
dima.

Prisutni gosti su užasnuti posmat-
rali scenu.

Gradonačelnik pogleda brata, koji
se još nalazio u poluuspravljenom
položaju i držao deringer u desnoj
ruci. Urban ga je gledao uplašeno.

— On je pucao... je... jesam li
pogođen?

Prekinuo je i razrogačio oči u
smrtnom strahu, a onda se sručio na
pod.

Brat se naže nad njim pokuša da
ga podigne.

— Ne dirajte ga — umeša se je-
dan od gostiju. — Idem brzo po le-
kara!

Potrčao je prema vratima. No, je-
dan od ljudi koji je bio najbliže vra-
tima već ga je preduhitrio.

Doktor Vinters* je bio stariji se-
dokosi čovek, ponosan što mu ime
odgovara izgledu. Nosio je dugu
bradu, koja se gotovo sastajala sa
jakim čekinjastim obrvama.

Prisutni se izmakoše da mu na-
čine prolaz do ranjenika. Gradona-
čelnik, koji je do tada stajao na-
gnut nad bratom, lagano se uspra-
vi.

— Doktore, on je ustreljen. Ov-
de napred mora da je ulazna rana.

Otvorio sam mu prsluk. Je li... mrtav?

Ne obraćajući pažnju na gradonačelnikove reči, doktor Vinters otvori košulju i pregleda ranu.

— Još je živ — uzvratilo je sada krupnim glasom. — Neka ga odmah prenesu kod mene.

Četiri čoveka odmah podigoše ranjenika, dok su ostali ćutke posmatrali. Samo je jedan od prisutnih seдео za stolom i gledao u svoje ruke: Džil Meredith.

Privukao je veliki dobitak do koga je došao veštim prljavim trikom. Svog partnera je ne samo materijalno upropastio nego i teško ranio.

Gradonačelnik ga hladno odmeri:

— Mister Meredith, napustite grad — rekao je žustro.

Teksašanin tek sada podiže pogled. Upravo je razmišljao o tome da je ovo bila njegova prva velika prevara. Do sada je varao na sitno, za male iznose, ali ovako nešto, u to se nikad do sada nije upustio.

Zaradio je čitavo malo bogatstvo.

— Šta ste kazali, gradonačelniče?

— Treba da napustite grad.

Keli je to rekao krajnje mirno i pribrano.

Meredith ustade, uhvati stolicu za naslon i odmaknu je u stranu.

— To je baš čudno, mister, ali uvek kada neko nekome nije po volji, ovaj pokušava da ga istera iz grada. Postoje dve stvari koja vama na žalost izgleda nisu poznate. Prvo, ja nisam učinio ništa protivzakonito, a drugo, — pogled mu se vnu — vi niste maršal da biste mogli da me izbacujete iz grada. Istini za volju vi ste gradonačelnik, ali to

ne znači da je u vašoj nadležnosti da nekog proterujete.

Starom gradonačelniku se usekla duboka bora između obrva.

— Ne treba da mi objašnjavate koja su moja prava i nadležnosti. Dobro znam šta smem, a šta ne smem. Rekao sam vam jasno: napustite grad!

— Treba li to da shvatim kao izazov za sledeći dvoboj?

— Ja još ni jedan dvoboj nisam doživeo — uzvрати odlučno Keli.

Lice varalice ponovo upadljivo poleble.

— To, dakle, nije bio dvoboj? A šta je bilo onda, mister Keli?

Izgovorio je to krajnje podozrivo. Pri tom je malo zabacio glavu u stranu i oštro motrio ljude koji su stajali iza gradonačelnika.

U to su se otvorila vrata.

Mlad, plavokos čovek u sivoj košulji i crnom prsluku stupi u lokal.

Na levoj strani grudi svetlucala mu je, petokraka zvezda.

— Šta se ovde dešava? — doviknuo je. U to je primetio gradonačelnika. — Mister Keli?

Ovaj mu objasni šta se odigralo.

Kid Kej, najmlađi pomoćnik Vajata Erpa, podboči se i počeo da odmerava Teksašanina.

Bio je to mlad čovek koji je prošao kroz višegodišnju surovu školu Vajat Erpa. Ta škola mu je veoma koristila. Inače je bio poznat kao čovek koji brzo donosi odluke, a i po upornosti.

— Kako ja shvatam stvari, gradonačelniče, možemo samo da pokušamo da nagovorimo ovog čoveka da nastavi put i to u sopstvenom interesu. Isto tako možemo da se na-

*Vinter — zima (primedba prevodioca)

damo da ga taj put neće još jednom dovesti u Dodž Siti.

Meredit oštro uzvratila mladom čuvaru zakona:

— Nemate sreće, mladiću. Ja ostajem. Nemam šta sebi da prebacim, niti sam za bilo šta kriv. Naprotiv. Posle fer igre jedan čovek me je vređao! Smatram da nema osnova da me proterujete iz grada. Dakle odlučio sam — ostajem.

— I dalje? — upita Kej mirno.

— Moja stvar.

— Ne baš sasvim, mister. Nikako. Ovde u gradu nam nipošto nisu potrebni ljudi koji prebrzo potežu oružje.

— Prebrzo? Onaj čovek se mašio za oružje. Imao ga je čak u ruci...

Na to se gradonačelnik saže, podiže revolver koji je ranjeniku ispaao iz ruke i uspravi cev prema tavanici. Onda ga otkoči i povuče obarač.

Klik!

Još jednom je povukao obarač. Ponovo se čulo samo škljocanje.

— Moj brat uopšte ne ume da puca!

— Ja nisam vidovit, gradonačelnice. Kada neko potegne revolver na mene, ne mogu se zadržavati razmišljajući o tome da li je napunjeno ili ne. Žao mi je, sutra ću doći kod mistera Urbana Kelija po ostatak svog dobitka.

Prišao je šanku, platio svoj račun i napustio salun „Alhambra”.

Bio je zadovoljan velikim dobitkom. Bez obzira na to, ovo je bio njegov najerniji dan u životu, još od trenutka kada je odlučio da ostane u Dodž Sitiju.

Upravo kada je izlazio, jedna žena je ulazila u kockarnicu. Laura Higin!

— Dobro veče, mister Meredith!

— Dobro veče, gospodice Higin!

— Već odlazite?

— Da, za danas mi je dosta.

— Da, čula sam već za vašu igru sa Urbom Kelijem. Mogu da kažem da ste pravog položili na leđa.

Pritom se resko nasmejala.

Njeno lice nije bilo ni vedro ni sveže. Istini za volju, bilo je to lice još uvek lepe žene, koja je veštom šminkom uspevala da prikriva tragove neprospavanih noći u zadimljenim krčmama i kockarnicama. Tragove kocke i viskija.

— Nemojte klonuti duhom, Meredith. Dođite i posmatrajte malo kako ja igram.

Razmišljao je nekoliko trenutaka, a onda pristao. Učinilo mu se da bi možda bilo korisno da prihvati njen poziv.

Laura Higin je, naime, uživala dobar glas kao kockar, ma kako to čudno zvučalo.

Nikada nije varala na kartama, niti počela neku raspravu koja bi se mogla loše okončati.

Doduše, nekoliko puta je huškala ljude protiv Doka Holideja, koga je ludo volela i mrzela u isto vreme. Srećom, nije joj pošlo za rukom da mu naškodi.

Ako se sa ovom ženom bude vratio u kockarnicu, raspoloženje gostiju prema njemu će se verovatno promeniti na bolje.

Zar bi Laura Higin sedela za sto sa varalicom? Nikako!

Ledenog izraza lica ušao je uz Lauru Higin ponovo u lokal.

Svi pogledi bili su upereni u ovaj par. Žamor je umukao. Debeli vlasnik „Alhambre” s mukom je hvatao vazduh.

Jedan pripiti kauboj za šankom

ispustio je iz ruke čašu koja se sa treskom razbi o mesinganu šipku ispred šanka.

Laura Higinis je išla pravo prema stolu za kojim se pre pola sata odigrala partija ubitačnog dubl-pokera. Partija koja je upropastila jednog čoveka.

Meredith je stajao uz Laurinu stolicu. Mlada žena pogleda po lokalu, pa kad je otkrila elegantno odevenog mladića, dade mu rukom znak da priđe.

— Budite tako ljubazni, Karter i dovedite nam nekoliko džentlmena raspoloženih za igru.

— Sa zadovoljstvom, gospođice Higinis — reče mladić, pocrvenevši do korena kose.

Laura došapnu Meredithu, ne podižući pogled:

— Blif Karter. Njegov otac ima veliku radionicu eksera. Uz nju grade ogromnu fabriku.

— Zar eksera?

— Da. Od žice prave eksere. Zamolila sam nedavno ovog simpatičnog mladića da mi pokaže radionicu. Danima me je saletao. Iskoristila sam to da vidim radionicu.

— Mislio sam da ste tek juče stigli u grad? — upita Meredith podozrivo, uz obavezan osmeh na licu.

— Zar sam to kazala? Hm, to je čak istina. Za mene gotovo izuzetna iskrenost. Nego da vam objasnim. Ja sam u Dodž dolazila bar pet puta do sada.

— Zbog čega dolazite ovamo?

— Pa ovaj... Veoma je smešno videti kako stari Karter sa momcima odmotava žicu i seče od nje eksere. Nabavili su u Njujorku specijalnu mašinu. Podiže užasnu buku dok seče eksere. Uverena sam da to ne može doneti neku zaradu. Svi

ljudi imaju eksere. No, Dok je suprotnog mišljenja. On to smatra poslom budućnosti.

— Koji Dok, molim?

— Dok Holidej — ote se mladoj ženi. Podigla je pogled i zamišljeno gledala u daljinu, kao da ne primećuje mladog Kartera i grupu ljudi koja se približavala stolu.

— Dok Holidej? — upita Meredith iznenađeno, s mukom prikrivajući uzbuđenje.

— Da, Dok Holidej.

— Zar ga poznajete?

— Da, površno.

— Jeste li već igrali s njim?

— Ne.

— Baš čudno. Bili ste pet puta u Dodž Siti, poznata ste igračica pokera na celom Zapadu i nije vam uspelo da sednete za isti sto sa Holidejem i odigrate s njim koju partiju.

— Ne, ja to nisam htela. I dok su joj se tri džentlmena, približavajući se stolu, ljubazno osmehivala, rekla je Meredithu šapatom:

— Ja nerado gubim.

— A ko to voli — uzvratila Teksanin takođe tiho.

— Protiv Holideja niko, u stvari, nema pravu šansu. Samo sreća eventualno može da pomogne. A ko je ima?

— U jednoj kockarnici u Galvestonu sam čuo jednom jednu francusku reč: corriger...

... sreću — dodade Laura. Doista lepa misao. Ali ko hoće, kako Francuzi vele, da ispravlja sreću, taj je sigurno izabrao pogrešan sto ako sedne za Holidejev. — Onda se obratila trojici ljudi: — Raduje me, džentlmeni, što ste došli. Verujem da ćemo provesti prijatno večer. — Onda se najednom trgla, munula

Meredita i rekla tobož uplašeno: — Zar vam ovde ne miriše na barut?

— Na barut? Otkud vam ta ideja, ledi?

— Ne znam. Smela bih se ipak zakleti da se barutni dim oseća u vazduhu. Naravno, svako može i da se prevari...

Ma koliko bila lepa, bila je prava mala veštica!

Meredit, kome su žene izgleda bile zla kob, opet je bio na putu da sasvim izgubi glavu.

Stao je iza Laure Higin, nešto koso iza njene stolice i posmatrao je zadivljeno. Teškoće, koje je u Dodžu sebi navukao na vrat, teško ranjeni čovek, veliki dobitak, sve je to sada bilo zaboravljeno.

Kada je Laura Higin oko pola jedan ustala i zamahala lepezom ispred lica bio je kao pijan, iako nije više okusio ni kapi viskija.

— Idemo li, Meredith?

— Ja se zovem Džilbert.

— U redu, Džil, hajdemo.

Napustili su „Alhambru”. Laura je zaradila tri stotine dolara. Bila je izvanredan igrač. Ta osobina je posebno očarala Mereditha. Nije primetio da se koristila svojom lepotom, niti da je bacala izazivajuće značajne poglede svojim partnerima, niti da je čak treptala svojim lepim zelenim očima, oivičenim dugim crnim trepavicama. Isto tako, nije varala. Samo je blefirala i to brilijantno.

Lagano su išli jedno uz drugo u pravcu hotela „Dodž”.

Iznenada pred njih iskrсну čovek. Odjeknu pucaj i metak promaši Mereditha samo za dlaku.

Teksašanin je odmah potegao oružje. Pucao je tri puta.

Čovek, koji se pojavio iz mraka, zatetura se unazad. Ondā se začu

kako težak revolver s treskom pada na daske trema.

Napadač iz zasede je ostao nekoliko trenutaka na nogama, a onda je i sam pao na trem, udarivši pret hodno u padu o stub tako žestoko da je drvo zaječalo.

— Bila je to nužna odbrana — procedio je Meredith.

Laura Higin se samo osmehnu i produži put. Meredith je pohitao za njom, ne obraćajući pažnju na pogođenog čoveka i uhvatio je za ruku.

— Bila je to zaista nužna odbrana, gospodice Higin. Sami ste videli.

Još uvek se smešila i zastala. Dalje na ulici začuli su se povici. Iz šerifske kancelarije istrčao je Kid Kej. Čuo se bat čizama na tremovima.

— Laura — rekao je uzbuđeno Teksašanin. — Čutite, za ime boga! Nemojte se smeјati!

Uneo joj se u lice. Prestala je da se smeje. Pogledala ga je upitno. Svetiljka ispred obližnjeg bara osvetljavala joj je lepo lice.

— Pustite me.

Stisak popusti.

U to im se približavao Kid Kej. Zastao je pored ranjenika.

— Stoj! — doviknuo je Lauri i Meredithu koje u mraku nije još mogao da prepozna.

Teksašanin se okrete. Pomoćnik maršala držao je revolver u rukama. Čulo se škljocanje.

— Ko je to?

— Meredith — uzvрати kockar.

— Mer... Čoveče, vi! Kako ste dospeli ovamo?

Meredit priđe mladom čuvaru zakona. Noge su mu klečale, a dlanovi bili vlažni.

Samom sebi je natakao omču na vrat, bez obzira što je sada doista pucao u nužnoj odbrani.

Niko mu neće poverovati.

U međuvremenu se dosta sveta okupilo, obrazujući krug oko stranca i čuvara zakona. Raspoloženje okupljenih sigurno nije bilo sjajno prema čoveku koji je ove iste večeri već ranio jednog građanina Dodž Sitija.

Kid Kej je vratio revolver u opasač, po uzoru na svog velikog gazdu Vajata Erpa.

— Vi ste pogodili ovog čoveka?

— Da.

— Zbog čega?

— Zbog toga što mu se još nije umiralo — začuo se dubok ženski glas.

— Gospođica Higin? — upita Kej zbunjen.

— Da, ja sam, mister Kej.

Mladi plavokosi pomoćnik maršala simpatizao je lepu ričokosu ženu. Znao je, međutim, da je Vajat Erp baš ne mari, pa je zbog toga pazio da nekom ne oda svoja osećanja.

— Bili ste u blizini kada su pucnji odjeknuli? — ispitivao je obazri-vo.

— U blizini? Ne, bila sam prisutna! Taj čovek je iznenada iskočio iz mraka i pucao. Onda je mister Meredith odgovorio vatrom. To je sve.

Stigao je i stari lekar.

Jedan od prisutnih građana podigao je upaljenu baklju tako da je odblesak plamena poigravao po licima okupljenih. Kej se naže nad ranjenikom.

— Lari Haris! — uzviknuo je.

Bio je to sedamnaestogodišnji brat mlade žene, sa kojom je u poslednje vreme živio brat gradona-

čelnika. Živeo do te večeri. Naime, kada je u teškom stanju prenesen kod lekara, pošto je došao svesti, nije dozvolio da ga prenesu kod nje, nego kod žene i dece koje je napustio.

Sada je brat Liz Haris sačekao Mereditha u zasedi i pucao. Nije bilo sumnje da je hteo da ubije Teksašani-
nina.

Doktor Vinters je pregledao ranjenika, ustanovio da su ga dva metka pogodila u desnu mišicu i desni kuk. Odmah je ustanovio da Lari Haris neće podleći ranama. Ipak, bio je prilično teško ranjen, pa su ga morali preneti u lekarevu kuću.

Kid Kej se ponovo obrati Lauri Higin.

— U redu je, leđi. Načiniću zapisnik o vašoj izjavi.

— Svakako, mister Kej.

Meredith mirno zapali cigaretu.

— Ja, dakle, mogu da idem?

Pomoćnik ga kratko odmeri.

— Da, možete da idete. Najbolje bi bilo da to bude prilično daleko, mister.

Teksašanin ljutito odbaci tek zapaljenu cigaretu.

— Šta sad to treba da znači, mister? Šta sam učinio? Prvo se u salunu jedan čovek ponaša prema meni kao ludak, a onda drugi iskače iz mraka pucajući na mene. Kada ja, međutim, samo branim svoju kožu, za vas sam lupež koga treba proterati.

— Ja to nisam rekao, mister. Ipak ponavljam svoj savet: napustite ovaj grad! To je za vaše dobro.

— Ja sam najbolje znam šta je dobro za mene — uzvрати Teksašanin i pođe.

— Čekajte, mister Meredith, i ja ću s vama — doviknu mu Laura.

Zastao je. Kada ga je stigla, rekao je muklo:

— Mnogo vam hvala na pomoći, gospođice.

— Pa to je bilo normalno da učinim.

— Ovde izgleda ništa nije normalno.

— Hoćete li napustiti grad?

— Ne pada mi na pamet.

— Možda ne bi trebalo da to upozorenje tako lakomisleno odbacujete. Ljudi ovde znaju navike i običaje svojih sugrađana i znaju šta sve još može da se dogodi. Vidite, mladić, koji vas je napao, brat je mlade žene kod koje je vaš partner u dubl-pokeru do danas živio. Neće vas lako ostaviti na miru. Čula sam da ste upropastili Urbana Kelija.

— Njegova stvar. Ja ga, konačno, nisam prisilio da seda za kockarski sto.

Oštar topot kopita prinudi ih da za trenutak prekinu razgovor. Sa severa je nailazila prema gradu veća grupa jahača.

Kada su stigli na ugao, osvetljen sa tri fenjera, Meredith instinktivno zastade. Jedan od jahača, koji su nailazili, bio je kauboj Fredi.

I Laura je zastala.

— Vaši prijatelji?

— Kako se uzme. Sa onim dugonjom sam se jutros zakačio.

— Koltom?

— Aha!

— Uh, to su najgore čarke, koje uvek imaju posledice, ili bar neprijatne nastavke.

— Ja sam tu — uzvratila Teksašanin odsečno, i pođe prema osvetljenom delu ulice.

Nije to učinio zbog preterane hrabrosti. Bila je to luda želja da imponuje ovoj lepoj ženi.

— Fredi! — uzvikuo je žustro. — Tražiš li možda mene?

Jahač, koji je upravo mamuzao konja, trže se. Bio je to Fredi Barns. Razrogačio je oči. Činilo mu se da je poznao strančev glas, ali mu lik još nije mogao jasno da razazna.

— Ko je to?

— Džil Meredith. Upoznali smo se danas pre podne kod Besona.

Za trenutak vladao je tajac. Kauboj je bio tako zapanjen, da nije bio u stanju da prozbori ni jednu jedinu reč. Kada se malo pribrao zaurao je:

— To je on, momci! Na njega!

Nije bilo tako jednostavno, kako je to mladi kauboj zamislio.

Meredithov glas se zaori ulicom:

— Zar ste takve kukavice, da odmah dolazite petorica radi jednog jedinog čoveka?

Jahači se ne pomeriše.

Samo je Barns skočio iz sedla i bacio uzde iz ruku.

— Šta se dogodilo, momci? To je ona ptica. Na nju!

— Hambertovi kauboji — reče Laura, koja je stajala dva koraka iza Mereditha. — Oprezno, to su opasne siledžije.

Rekla je to u pravom trenutku. Teksašanin doviknu:

— Dosta sam slušao o momcima sa Hambertovog ranča. Trebalo je po pričama da budu odlični momci. Niko mi, međutim, nije pomenuo da su kukavice. Hrabri Fredi je odmah poveo četvoricu. Ako se to pročuje?

Jedan od jahača promrsi:

— On je u pravu, momci. Hajdemo dalje. Fredi će morati da tu stvar sa njim sam uredi.

Poterali su konje.

Fredi Barns je stajao sam na ulici i doživio da ga čak i konj ostavi na

cedilu; pošao je za ostalim jahačima.

Meredit je stajao raskoračen na tremu.

— Šta je, Fredi? Požuri. Umoran sam. Hoću u krevet.

Iznenada se zaori glas Kida Keja.

— Šta je, mladi kauboju? Gledaj da što pre uhvatiš maglu odavde!

— Šta vi hoćete, Kej? Taj čovek je danas pre podne pucao na mene.

— Uzjaši svog konja i gubi se odavde!

— U redu, odjahaću. No vratiću se opet. Tom teksaškom razmet...

— Oprezno, Fredi — upozorio ga je Meredith.

Mladić se vinu u sedlo, procedi psovku kroz zube i pohita da stigne svoje prijatelje.

Kid Kej je stajao na pet koraka od Mereditha.

— To bi bio vaš treći dvoboj, mister. Ako budete ostali još koji dan, biće ih pola tuceta.

— Nije isključeno.

— Nemojte zabotaviti moje upozorenje, mister.

Čuvar zakona se okrete i ode. Meredith je gledao za njim i prsnuo u smeh.

— Kako, ono bi, mister Meredith, vi ste tek danas stigli u grad? — upita ga žena sa lakom ironijom u glasu.

— Da, ledi.

— Pa izgleda da ste se brzo navikli na ovaj grad, moram priznati. Vajat Erp će vam se obradovati.

Pri pomenu ovog imena Teksašanin se trže.

— Ne verujem da ću ga sresti.

U rano jutro sledećeg dana na vratima Teksašaninove sobe čulo se znažno kucanje.

Meredit se obuče na brzinu i otvori vrata. Bio je to čovek sa recepcije.

— Mister Meredith! Dole vas čekaju tri čoveka.

— Ko?

— Prijatelji Lari Harisa.

— Recite im da ja još spavam.

— To sam im upravo kazao, mister Meredith. Ali oni insistiraju na tome da govore s vama. Rekli su da vas na svaki način probudim.

— U redu. Biću za deset minuta dole.

Čovek sa recepcije klimnu glavom, pa, pre nego što je pošao, došapnu zaverenički:

— Jedan od njih je Džimi Tege-rat.

— O, ko je on?

— Zar ga ne poznajete?

— Ne, nikada nisam čuo za njega.

— Onda me i ne čudi što pristajete da sidete u predvorje.

— Hajde, govorite već jednom! Ko je taj momak?

— Rodom je iz Simarona...

— I dalje?

— Opasan revolveraš. Da je maršal u gradu, ne bi se on usućio da dođe ovamo. No, i sami znate kako je: kada mačke nema, miševi kolo vode.

U ovom slučaju se nije radilo o miševima. Pre bi se moglo kazati — pacovi...

Dvojica od njih imali su bleđa, mršava lica i bezbojne oči. Nosili su siva odela i opasače sa dva teška revolvera. Ono što ih je činilo posebno neprijatno sličnim, bila je činjenica da su i jedan i drugi bili

bez leve ušne školjke. Kakva vraška slučajnost!

Treći čovek je u svakom slučaju zasluživao posebnu pažnju. Bio je visok, krupan, širokih ramena i lica kao u buldoga. Oči su mu bile sive kao olovo, nos kratak i širok, a usne mesnate. Ono što mu je posebno nagrdivalo lice bio je grozan ožiljak, koji je počinjao od sredine čela, pružajući se koso pored desnog oka i završavajući tek kod uha.

Nosio je smeđi kozni kaput, a preko njega širok opasač načičkan mecima. Na desnoj strani nisko visio mu je teški mornarički kolt.

Stajao je raskoračen na sredini predvorja.

Taj čovek je bio Džimi Tagerat, ili Džim sa ožiljkom. Ostala dvojica su stajala na dnu stepeništa i gledali Teksašanina kako silazi.

Džil Meredith je silazio mirno, zastao na poslednjem stepeniku, osmotrio trojicu u predvorju, a onda prekoračio i poslednji stepenik.

— Šta ste želeli? — upitao je kratko.

— Ja sam Džimi Tagerat — uzvрати čovek sa ožiljkom.

— I?

— Tagerat! Možda niste oprali uši, mister!

Teksašanin je ostao miran. Samo se njegov izraz lica bitno izmenio, tako da je „Ožiljak-Džim” nesvesno nabrao obrve. Konačno, čuo je već da je ovaj stranac veoma opasan. Brzo se pribrao i razmetljivo isturio bradu.

— To je vaš propust što me ne poznajete, mister. Nego, da prekratimo stvar: ja sam prijatelj Larija Harisa.

— Ne poznajem ga.

Sada je Tagerat bio izbačen iz se-

dla. Okrenuo se i pogledao dvojicu svojih pratilaca, koji su mu se u međuvremenu postavili iza leđa.

— Ovo su Valter Prat i Džoni Ferguson.

Teksašanin uzvрати ljutito:

— Čoveče, da nećete možda da mi predstavite ceo grad? Zar ste me zbog toga probudili? Ako ništa drugo niste hteli od mene, onda odlazite pre nego što se naljutim.

Tri lupeža se zgledaše zbunjeno. Prat došapnu Džimiju:

— Prekrati priču, Džim. Ima i drugih poslova koje treba da obavimo.

Tagerat se osećao sigurnim, jer su mu dva prijatelja stajala iza leđa.

— Slušajte, Teks. Vi ste ranili Larija Harisa. To mi ne možemo da otpismo. Bićemo tačno u podne napolju na glavnoj ulici.

— U to vreme ljudi iz maršalske kancelarije odlaze na ručak — začuo se dubok ženski glas iza Meredithovih leđa.

— Šta se to nas tiče, gospodo? — procedi Tagerat. — Mi sa tim ljudima nemamo ništa, nego samo sa ovim ovde. Dakle, mister, ne zaboravite, čekamo vas tačno u dvanaest.

Meredith se resko nasmeja.

Kauboj Barns je poveo četvoricu momaka. Hrabri Tagerat međutim, samo dvojicu.

— U dvanaest! — uzviknu Prat. Ferguson ponovi:

— Čuli ste! U dvanaest!

Meredith klimnu glavom.

— Pošto sam tako ljubazno zamoljen, ne mogu da odbijem.

Tri lupeža su napustili hotel.

Samo četvrt sata kasnije, dok je Meredith sedeo sa Laurom Higinis za doručkom, u predvorje hotela je stupio Fredi Barns.

— Da li Teksasjanin stanuje kod vas? — upitao je čoveka na recepciji.

Meredith se, čuvši pitanje kroz otvorena vrata trpezarije, obrati Lauri veoma glasno:

— Zar vam se ne čini da ovde iznenada smrdi na štalu?

Kauboj se trže.

— Ah, tu je dakle. Slušaj, Teks, ja sam ponovo došao. Moji prijatelji smatraju da još nismo sredili račune.

— Aha. Koliko si pomoćnika ovog puta poveo?

Barns pocrvene od gneva:

— Nijednog!

Na to se na ulaznim vratima pojavi krivonogi momak i doviknu Barnsu:

— Hoće li to još dugo trajati, Fredi? Ako je tako, mi ćemo malo preko do Bulija.

Meredith prsnu u smeh.

— To su, dakle, pomoćnici koje danas nisi poveo. Dobro je, Fredi, dolazim odmah. Sačekaj još nekoliko minuta dok popijem kafu.

— Biću tačno u dvanaest na ulici, Teks.

— Ol rajt, u to vreme već imam jedan zakazani sastanak.

Laura je ispitivački posmatrala Mereditha.

— Vi ste veoma hladnokrvan čovek, Džil Meredith.

— U protivnom bih već odavno bio veoma hladan leš, gospođice.

— U redu, ali ja nalazim da ste prilično lakomisleni. Danas u podne

čekaće vas pola tuceta ljudi na ulici sa namerom da vas ubiju.

— Može biti.

— I? Da se možda ne oslanjate na maršalsku kancelariju? Moram vas u tom slučaju razočarati, Džil. Kid Kej je otišao na Hidov ranč. Tamo je noćas izbio požar. Ostala dvojica pomoćnika su takođe van grada. Tu je samo stari Nol. Čisti puške u dvorištu. On vam ne može biti od koristi. Vajat Erp ga je primio u službu samo zbog toga što mu je stari jednom pre mnogo godina pomogao u jednom puškaranju.

— Ja ne računam ni na jednog čuvara zakona, gospođice Higinis — uzvratila Teksasjanin suvo.

Veoma pažljivom posmatraču ne bi promaklo da je Meredith uplašen. I te kako je računao na ljude iz maršalske kancelarije, pre svega na mladog, odlučnog Kida Keja. Uspeo bi da rastera trojicu lupeža i kauboj.

Kako su samo to prepredeno smislili da ga izazovu kada nikog od čuvara zakona nema u gradu. Krijući zabrinutost, zapalio je cigaretu.

— Dajte i meni jednu.

Nije mario žene koje puše. No, smatrao je da Lauri cigareta dobro pristaje, kao i sve drugo, uostalom.

— Recite, gospođice Higinis, zar maršal ostavlja grad tako bez ikakve zaštite? Zar to nije opasno?

— Zapravo i nije. On je građane tako lepo uvežbao, da svi u kritičnom trenutku izlaze na ulice sa oružjem u rukama.

Posle izvesnog vremena upitao je ponovo:

— Šta se to smatra kritičnim trenutkom?

Uzvatila je uz ciničan osmeh:

— Dvoboj ovde u svakom slučaju niko ne smatra kritičnim trenutkom.

U deset sati se popeo gore u svoju sobu. Morao je da promeni košulju, jer je ona na njemu bila popuno mokra.

Prokletstvo, strah ga je iznenada savladao.

Šta je to samom sebi zakuvaao? Slepo i nepromišljeno!

Tri revolveraša i nekoliko kaubojja stajao je tačno u podne na ulici i ustreliti ga.

Sve je to sam zamislio.

Neka đavo nosi ovaj prokleti Dodž Siti!

Da je bar odjahao dalje! Do sada nikada nije tako nepromišljeno i brzopleto postupio. Šta li ga je nateralo da uleti u ovu prokletu klopku?

Izenada mu je puklo pred očima da je uzrok za to žena. Crvenokosa Laura Higin, koja ga je svojim zelenim lepim očima uvukla u sve ovo.

Hteo je da joj imponuje! Kakva budalaština!

Protiv ovolike gomile protivnika nije imao nimalo izgleda. Nikakvu šansu!

Čak i da dvojicu sruči u prašinu, bilo ih je suviše da bi mogao da izvuče živu glavu. Pod pretpostavkom da ima dvoboje samo sa dvojicom i to ponaosob, Barnsom i Tageratom, pa da ih obojicu onesposobi, ostali će navaliti iz osвете.

A veliko je pitanje hoće li bilo koga od njih uopšte pogoditi?

Onog Džimija Tagerata, na primer, ne bi mogao baš tako lako da pobedi. On je bio pravi tip revol-

veraša, koji je za sobom sigurno imao mnoge dobijene dvoboje.

Pošto je promenio košulju, brižljivo se očešljao i vezao crvenu svilenu maramu. Onda je pripalio cigaru i pošao dole.

Imponovaće joj, u svakom slučaju. Pošao je da obavi jedan važan posao, da naplati ostatak duga od Urbana Kelija.

Ukoliko ovaj ne bude imao da plati, bio je uveren da gradonačelnik neće ostaviti svog brata na cedilu. Imao je dobru lovinu, do koje je došao za veoma kratko vreme.

Kada je otvorio vrata da izađe, ugledao je na suprotnoj strani hodnika Lauru na vratima njene sobe. Držala je čašu u ruci. Oči su joj svetlele.

— Helo, Džil — rekla je preplićući jezikom.

— Mis Higin — uzvraćio je zbuñeno.

— Hoćete li i vi jednu?

Pila je usred bela dana! Osećao je kako ga poduzima jeza. Za nju je on hteo u vatru i vodu, u smrt!

Napolju na ulici vrebala ga je smrt. Nije zazirao samo da bi imponovao Lauri Higin.

Žena, za koju je hteo sve da žrtvuje, bila je — pijana!

— Dođite, popijte sa mnom čašicu!

Pošao je na suprotnu stranu hodnika.

Laura Higin je nosila crvenu haljinu, opervaženu zlatnim trakama, a preko ramena beli svileni šal. Na stolu u njenoj sobi stajala je poluprazna flaša viskija.

Meredit oseti kako ga neka nevidljiva ruka davi. Mlada žena mu natoči piće.

— Pij, Džil! To je ionako tvoje poslednje piće.

Teksašanin je tupo gledao u čašu, a onda, je spustio na sto.

— Hvala, gospođo — promrlljao je šapatom, a onda se uputio lagano natrag u svoju sobu.

Osećao se jadno. Neka otupelost kao da je ovladala njime. Bilo mu je jasno da za tu ženu ne znači ništa.

U svojoj ludoj zaslepljenosti uleteo je u ovu kobnu avanturu.

Ovaj prokleti grad mu je došao glave. Juče je za kockarskim stolom zaradio čitavo bogatstvo, a danas u podne će ležati mrtav u prašini glavne ulice.

Sve će se to odigrati, a da se ni jednom ne sretne sa maršalom Vajatom Erpom, od koga je toliko zazirao.

Stajao je na sredini sobe i posmatrao odsutno zelenu naslonjaču, koja mu se još juče učinila veoma udobnom i lepom.

Izvukao je sat iz džepa. Očev sat. Njega je nosio samo praznicima uz crni kaput. Taj sat je Džil jednostavno bez pitanja poneo, kada je napustio roditeljsku kuću. Verovatno je nekada pripadao njegovom dedu. Meredith je zaključio da bi taj sat on kad-tad nasledio i time je umirio svoju savest.

Jedanest sati!

Još jedan sat!

Kako je samo bio samouveren — još pre nepun sat. Stajao je hladan kao stena pred trojicom lupeža, hladan i nepokolebljiv. Za to vreme Laura mu je stajala iza leđa. Trebalo je učiniti nešto zbog čega bi mu se ona divila.

Njene opasne zelene oči načinile su ga takvim. Snažni Džimi Tagerat,

koji je sada stajao tri kuće dalje uz šank Varensovog bara, osećao je strah pri pomisli da će se uskoro naći lice u lice sa tim opasnim, hladnim Teksašanimom.

Samo jednu kuću dalje u drugom baru stajao je za šankom kauboj Frédi Barns i piljio u svoju praznu čašu. I on je bio prilično uplašen.

Taj prokleti Teksašanin!

Isti čovek, koji im je saterao strah u kosti, ležao je poluobamro u svojoj hotelskoj sobi, zagledan u tavanicu. Da su ga njegova dva protivnika mogla da vide u ovakvom stanju, sasvim sigurno bi im se vratilo samopouzdanje.

Duboko u podsvesti Džila Mereditha uvrežila se jedna misao, kopajući kao crv: postoji još jedan izlaz — bekstvo! Mogao bi sada da siđe niz stepenice iskrade se u dvorište, osedla konja i odjaši.

No oni bi ga sigurno sledili i najverovatnije ubili, s leđa.

Dole na ulici je možda i imao neku nadu, majušnu kao zrno peska.

Ne! Ako ih baci u prašinu, nasrnuće njihovi prijatelji! Ne sme da se zavarava.

Ako bi se ostali kauboji i držali po strani, ona dvojica Tageratovih lupeža to sigurno neće.

Nade nije bilo. Kakvo grozno saznanje!

Teturajući se, prišao je prozoru i pogledao na ulicu. Video je grupu od desetak ljudi kako stoji i gleda prema ulazu u hotel.

Dakle, već su tu! Došli su da vide njegovu smrt. Da vide čoveka kako izlazi živ i zdrav iz hotela, stupa na ulicu i posle nekoliko trenutaka i hitaca leži opružen u prašini.

Kakva divljačka razonoda!

U sobi do njegove su se otvorila vrata. Čulo se kako se vrata na ormanu uz laku škripu otvaraju. Zatim je neko pomerao naslonjaču, pa na kraju otvorio prozor.

Meredith i sam mehačniki otvori prozor. Pogledao je desno i video lice čoveka koji je imao ledenoplave oči.

Nepoznati mu samo klimnu glavom. Teksašanin mu je s mukom uzvratio pozdrav. Osećao se kao paralizovan. Zatvorio je prozor i počeo da šeta goře dole po sobi, a onda se srućio na postelju.

Nije primećio kako teško diše, kako se bori za vazduh.

Ono što mu je predstavljalo bilo je tako užasno, da mu je srce divlje tuklo, a hladan znoj se slivao niz leđa.

U to neko tiho zakuca na vrata.

Nije odgovorio.

Kucanje se ponovilo. Pošto je Teksašanin s mukom procedio „da“, vrata se otvoriše. Na njima je stajao čovek znatno viši od njega, vitak upravan, inteligentnog, otmenog lica. Bio je to onaj koga je pre nekoliko minuta video na prozoru susedne sobe.

Stajao je mirno na vratima i ispitivački posmatrao Teksašanina ispruženog na postelji, okupanog u znoju.

Meredith se malo uspravi. Primetio je da mu je posetilac izuzetno elegantno odeven. Nosio je crno odelo po najnovijoj modi, belu košulju sa riševima, vezen prsluk i crnu mašnu od somota. Kaput mu je bio otvoren, tako da su se videle cevi dva revolvera. Teksašaninov pogled se najzad zaustavio na neznaničevim blistavo izglacanim čizmama.

— Da? — procedio je, naprežu-

ći se da savlada podrhtavanje u glasu.

— Mogu li da vam pomognem? — upitao je nepoznati. Na njegovom licu se pritom čitalo pitanje „morate li da budete tako glasni, mister“?

— Da pomognete? Ne! Zbog čega?

— Pa ječali ste tako glasno, da sam pomislio: došao vam je kraj.

Meredith se sasvim uspravi:

— Šta vi hoćete?

Jedva primetan osmeh zaigrao je strančevom licu.

— Doista, ja sam mislio da vam je loše?

— Loše? Naprotiv, veoma se dobro osećam.

— Ipak, kupate se u znoju.

— Ja?

Meredith priđe ogledalu.

— Da, pravu ste. — Onda se naglo okrete. — No, šta bi se to vas ticalo, čoveče! Odlazite. Vi mi ne možete pomoći!

— Kako hoćete — uzvрати stranac s prizvukom poruge u glasu.

Odjeknuo je tresak. Vrata sobe su se zatvorila za posetiocem. Teksašanin je posmatrao vrata. Činilo mu se da još uvek vidi lice nepoznatog i par dubokih ledenoplavih očiju. Munjevito je dokopao nož iz opasača i zavrљаćio ga prema vratima. Oštro sečivo se zarilo u dovratak i nož ostade da podrhtava.

Negde u kući čulo se otkucavanje sata.

Teksašanin se trgao i izvadio svoj sat iz džepa.

Pola dvanaest.

Još trideset minuta! Bednih pola sata!

Nastavio je da nervozno šeta po sobi.

„Moram da vežbam“, dobovalo mu

je u glavi. „Ruka mi je ukočena, tvrda! Zglob mi je kao okamenjen”.

Mašio se za futrolu i potegao oružje. Uspeo je da to učini brzo kao i inače, ali se njemu činilo da je utrošio dva puta više vremena.

„Bio sam brži”, mučilo ga je. „Mnogo brži! Fredi Barns je sigurno tako brzo, a Džimi Tagerat brži. Sigurno!”

Ponovo se pogledao u ogledalo.

— Kakva grozna njuška! — brecnuo se na nedužno staklo.

Krupne graške znoja tekle su mu niz čelo i kroz obrve prodirale u oči. Slana tečnost ga je pekla. Obrišao je lice rukavom i opsovao. Onda se iznenada bacio na pod i otkotrljao u stranu. U ruci je držao kolt koji je izvukao još u padu.

— Moram da budem brz! Vraški brz! U tom slučaju ću možda i imati neku šansu!

Ponovo se čulo kucanje.

Skočio je s poda držeći kolt u ruci.

— Šta je sad?

Vrata se otvoriše.

Laura Higins.

Prvo ga je pogledala iznenađeno, a onda se prezrivo osmehnula, zatvorila vrata i naslonila se na zid.

— Kako to izgledate?

Džilu prolete kroz glavu da izgleda jadno i zažali što ga je videla u ovakvom stanju. Osim toga, bilo mu je jasno da sada nije bila ravnodušna prema ovoj ženi. Ona se na njegovo veliko iznenađenje potpuno izmenila. Ni traga od pijanstva, mamurluka, bilo čega. Nosila je čak drugu haljinu, belu sa crnim ukrasima, plavi šal i srebrni pojas. Lice joj je bilo sveže napuderisano, a frizura uredna.

Na njenim sočnim usnama lebdeo

je prezriv osmeh, koji ga je još juče u „Alhambra” baru tako oduševljavao.

— Šta hoćete? — promrsio je.

— Da vratite revolver u opasač i da se umijete. Osim toga, da pokušate da se ponašate kao razuman čovek. I u poslednjih deset minuta života pravi čovek mora da ostane pravi čovek.

U poslednjih deset minuta!

Nestrpljivo je izvukao sat iz džepa. Petnaest minuta do dvanaest! Vreme je nezadrživo i nemilosrdno proticalo. Velika kazaljka se opet pomerila. Četrnaest minuta!

— Šta vi hoćete, Lauro Higins? — upitao je po treći put.

Prišao je postelji i sručio se na nju, ne obraćajući pri tom pažnju na to što je okrenuo leđa ženi.

— Imala bih možda jednu ideju.

Rekla je to jasno i glasno. Došla je i ima ideju. Laura Higins!

Dakle, ako ona ima ideju, mora biti dobra!

Ta činjenica, kao i činjenica da je još jednom došla kod njega, malo mu je olakšala situaciju. Lakše je dišao.

— Ustanite, konačno, Džile Meredith i umijte se!

Lice! U pravu je! To je ono što pred njom ne sme da izgubi. Naravno, čito ne sada.

Kada je podigao pogled prema njoj, rekla je:

— Morate da bežite!

— Da bežim?

Znači, to je bila njena ideja. To je ona nazvala idejom.

— Da — osmehivala se Laura. — Niste uopšte u stanju da izadete na dvaboj. Svu svoju hrabrost ste juče istrošili, čini mi se.

— Šta vam pada na pamet! —

branio se Teksašanin, dok su mu krupne graške znoja rosile čelo.

— Vi, dakle, nećete da bežite?

— Ne!

Osmeh joj nestade s usana.

— Tako nešto sam i očekivala Meredith. A sada se konačno priberite.

— Lako je vama govoriti...

— Koješta! Poznajem ljude koji se veoma često nalaze u takvoj situaciji.

— Ne govorite besmislice, Laura!

— Besmislice? — podigla je desnu obrvu. — To nisu besmislice. Poznajem čoveka koji bi tih kritičnih petnaest minuta proveo za kockarskim stolom, kako ne bi gubio dragoceno vreme.

— Gluposti!

— Igrao bi karte — nastavila je Laura — bez straha ili nestrpljenja. slabosti ili nervoze. Ništa od toga ne biste primetili na njemu.

— Takvog čoveka bih voleo da vidim.

— Dok Holidej.

Meredith proskita gnevno:

— Ja, međutim, nisam Dok Holidej. Shvatate li to? Ja sam običan čovek! — Istog časa je požalio što je to rekao pa nastavi: — Osim toga, nisam vam poverovao na reč. To su prazne priče. Preterivanje... A vi...

Na njenim usnama je opet zaigrao onaj stari prezrivi osmeh. Meredith je kipeo od gneva.

— Vi ste zaljubljeni u tog kockara. To je ono! A sada me ostavite na miru!

Laura se odvoji od zida, maši se za kvaku otvori vrata i iziđe nečujno iz Teksašaninove sobe.

Meredith je netremice gledao za njom, kao i za strancem koji je pre

kratkog vremena došao kod njega u sobu. Bacio se na postelju.

I poslednja nada je bila prokockana!

Vreme je nemilosrdno i nezadrživo grabilo napred. Minut za minutom.

Kada je Laura Higinz izašla iz Meredithove sobe, iz susedne je upravo izlazio čovek i pošao prema stepeništu. Čim ga je videla zastala je kao ukopana.

Bio je veoma visok, plećat, uzanih bedara i gipkog hoda. Videla mu je samo siluetu, ali bi ga poznala među hiljadama. Nosio je crni šešir širokog oboda, kožni kaput i opasač sa dva revolvera. Oružje na levoj strani imalo je izuzetno dugu dršku — bio je to bantlajn specijal.

Vajat Erp!

On je u gradu! Izašao je iz Holidejeve sobe!

Znači i kockar se vratio! Dok Holidej!

Srce joj je divlje, uzbuđeno tuklo. Osećala je pritisak u slepoočnicama.

Maršal je stigao do stepenica i rekao poluokrenut, preko ramena:

— Helo, gospodice Higinz!

Trgla se.

Dakle, video je i nastavio dalje na njemu svojstven način. Bilo je to dosta tipično za maršala.

Pre nego što je uspela da mu uzvрати pozdrav, izgovoren sa neskriivenom ironijom, već je sišao u predvorje.

Laura zaustavi pogled na vratima Holidejeve sobe. Da li je unutra?

Moraq je biti. Šta bi inače maršal tamo tražio? Nikada nije navraćao u hotel, ako Holidej nije bio tu.

Sigurno su se zajedno vratili, kao i uvek, uostalom.

U trenutku je na sve drugo zaboravila. On je ovde!

Čovek, koga je već godinama sledila, još od vreme kada je bila gotovo dete. Od dana kada je Holidej u Abileni ustrelio njenog oca. Bez obzira na to volela ga je divljom očajničkom ljubavlju i sledila iz grada u grad.

Čula je da je u Montani, no bez obzira na to došla je ovamo. Pročitala je u nekim novinama da je grupa lovaca na bivole krenula prema Dodžu i da se tamo sigurno mogu očekivati nevolje. Dobro je shvatila značenje te vesti. Zнала je da će se maršal brzo vratiti u grad, a s njim i Holidej!

Nije se, dakle, prevarila. Iz tih razmišljanja trglo je glasno uzdisanje i ječanje.

Meredith! Odmah se vratila u stvarnost.

Impulzivna, kakva je bila, prišla Holidejevim vratima i bez razmišljanja zakucala.

— Uđite — čuo se tvrd, hladan glas.

Otvorila je vrata i ušla. Kockar je stajao na prozoru. U prvom trenutku nije mogla da razazna da li gleda napolje ili prema vratima.

— Dok!

— Gospođice Higinis!

— Znae ko je?... — iznenadila se.

— Kako ne bih — uzvratio je tiho i zapalio cigaretu.

Tek kada je šibica osvetlila prostor kod prozora, videla je da je okrenut leđima.

Potrajalo je više od pola minuta pre nego što joj se okrenuo licem.

— Gospođice?

— Dok... imala bih jednu... molbu.

— O? — pogledao je iznenađeno.

Prišla je stolu i grčevito stezala srebrni kajiš.

— Ovde se sprema ozbiljna gužva. Nekoliko kauboja i tri lupeža hoće da likvidiraju jednog čoveka.

— Jednog čoveka? — izgovorio je to tako prezrivo da se Laura zburnila.

— Da, jednog Teksašanina.

— To što je Teksašanin, ne mora ga činiti čovekom. Ječi tamo u svojoj sobi umesto da se izgubi.

— Suvise je ponosan...

— On je čaknut, nastran. A to ne mora da ima veze s ponosom, draga leđi.

— Dok!

— Da, gospođice?

— Preklinjem vas da tom nastranom momku pomognete!

Holidej je upravo vadio stvari iz bisaga. Kada je Laura izgovorila poslednju rečenicu, iznenađeno je podigao glavu.

— Da mu pomognem? Ne mislite to valjda ozbiljno? Ili je on možda...

— Ne! — prekinula ga je odlučno. — Nije ono što vi mislite. On mi ništa ne znači.

— Ništa! To ne bi moglo biti tačno.

— Tačno je. Samo mi ga je žao, kao što bi i vama trebalo da bude.

— Bio sam kod njega u sobi, jer mi se po ječanju činilo da je na samrti. On me je izbacio napolje.

Neverica i osmeh joj zaigraše na licu. Oči su joj u tom trenutku bile izuzetno svetle i lepe.

— Da li je znao ko ga je posetio?

— Otkud ja to znam? To mi do-

ista nije važno. Mogu li još nešto da učinim za vas gospođice?

— Da. Ono za šta sam vas već molila.

Obišla je sto i prišla mu sasvim blizu.

— Džone Holidej. — Glas joj iznenada postade blag i mek a pogled nežan. — Ja vas volim, Džone Holidej, i znam da me vi mrzite.

Okrenuo je glavu i uzvratio tiho.

— Ja vas ne mrzim.

— Ne, ne mrzite me. Još gore! Vi me prezirete!

— To su samo vaše pretpostavke, Laura. Jedino što bi trebalo, a to je da jedno drugo ostavimo na miru. Tada bi sve bilo u redu.

— Za mene ne bi bilo, patiću sve dok...

— ... ja budem živ. Znam, gospođice.

— Da — oborila je glavu. — I to samo zbog toga što me vi prezirete.

Naglo je okrenuo glavu i čvrsto joj stegao ruku.

— Šta hoćete, Laura? Ja sam ubio vašeg oca! Zar i jednog trenutka možete pomisliti da bismo nas dvoje mogli da živimo zajedno?

Otrgla se. Oči su joj sevale.

— Da, vi ste ubili mog oca. Moj otac je bio jedan od najgorih varalica na kartama i revolveraš. Najgori u celom kraju. On vas je varao, vredao i sigurno bi vas ustrelio da vi niste bili brži. To je sve.

— Da, ali to ne može da promeni činjenicu da je umro pogođen mojim metkom.

Ceo minut je u sobi vladala tišina.

Holidej stavi ponovo cigaretu u usta i okrenuo se prema prozoru.

— U redu — rekla je žena — nikada neću odustati, Dok! Nikada!

— Znam — odgovorio je apatično.

Uputila se prema vratima. Pre nego što je izašla, rekla je tiho:

— Onaj čovek ima jednu jedinu šansu — vas!

Vrata se tiho zatvoriše. Holidej odmahnu glavom i ugasi cigaretu. Zatim skide kaput i spusti se odeven u postelju. Bio je prilično iznuren. Vajat i on su prevalili preko dve hiljade milja.

Ostalo je samo još četiri minuta do dvaprest.

Meredith je još uvek ležao. Pogled mu je bio prikovan za tavanicu. Ležao je kao gluv i slep. „Čekam na sopstvenu smrt“, vrtelo mu se u glavi. Iznenada sam postao miran. Kao i čovek o kome je Laura Higinis govorila.

Dok Holidej! Sada se on sigurno nalazi gore u snegom pokrivenim šumama Montane, jaše uz maršala Vajat Erpa i sledi nekog razbojnika.

Šta ga se taj čovek, uostalom, tiče.

Vreme je teklo.

Ponovo se čulo otkucavanje sata. Dvanaest udaraca jedan za drugim u ujednačenim razmacima.

Podne!

Trgao se, uspravio, prišao ogledalu, obrisao peškirom ožnojeno lice, skinuo šešir sa čiviluka i stavio ga na glavu.

Ruke su mu bile teške kao olovo.

Kako mu je sve odjednom postalo svejedno. Krajnje ravnodušno.

Izlazeći iz sobe, zategao je opasač.

Dole, u predvorju hotela, stajali su ljudi i gledali ga.

Stari Mer Intajr je nervozno bri-
sao čelavo teme. Bilo mu je mučno
pri pomisli da će za samo nekoliko
minuta ime ovog čoveka precrtati u
knjizi gostiju.

Zar ga ne bi trebalo osloviti zbog
računa?

Trebalo je, ali sedi Mek Intajr
nije imao snage da to učini.

Džil Meredith je išao prema vrati-
ma, ne skrećući pogledom ni levo ni
desno. Otvorio ih je i stupio na trem.
Nije zatvorio vrata za sobom. Tako
su ljudi, koji su se zatekli u pred-
vorju, mogli da ga vide. Ulicom je
odjeknuo povik, od koga su sve pris-
utne podišli žmarci. Povik, koji je
i te kako bio poznat i čest.

Bio je to poznati revolveraš iz Si-
marona Džim Tagerat ili „Ožiljak
Džim”.

— Teksašaniu. Gde se kriješ?
Stupi na ulicu, dečko! Nemamo vre-
mena na gubljenje, naročito ne u
ovom poganom mestu!

Meredit pride stepenicama.

— Naravno da nemaš, Tagerat.
No, ne brini, Vajat je daleko.

— Šta to treba da znači, prokleta
pseto? Silazi dole — urlao je re-
volveraš.

Stajao je nasred ulice, raskoračen.
Do njega je, na Meredithovo ogrom-
no iznenađenje, stajao kauboj Fre-
di Barns. Kauboj je ćutao. Nije iz-
gledao naročito slavno. Bio je bled
i delovao prilično izgubljen.

— Tu je dakle i onaj mladi raz-
metljivac! — doviknu Meredith.

Izgledalo je da je kauboj još više
pobledeo.

Teksašanin nije sišao niz stepe-
nice. To je razdražilo revolveraša.

— Dolazi već jednom, dečko! Žu-
ri nam se!

— To si već rekao, Džim! Vajat

Erp ti je za petama, a sa njim i Dok
Holidej. To, međutim, nisi kazao!

— Šta hoćeš, Teks? Od te dve ave-
ti ni malo ne strahujem. Mogu da
sateraju nekim kukavnim ptičica-
ma strah u kosti, ali pravim ljudima
nipošto!

— Već sam rekao da si razmetljivi-
vac — ponovi Teksašanin.

Rekavši to, sišao je niz tri stepe-
nika.

Oba njegova protivnika, revolve-
raš i kauboj, netremice su pratili
svaki njegov korak.

Meredit je ponovo stao.

— Šta je sad? — pitao je Tagerat.
— Napunio si pantalone?

Teksašanin ga samo odmeri lede-
no i izvuče kolt iz opasača. Lagano
je rotirao magacin.

— Hajde, konačno! Lupežu!

Iako ga je ponovo obuzeo užasan
strah, Meredith je uspeo da se na-
smeši. To je potrajalo nekoliko tre-
nutaka. Poslovična sigurnost i sa-
mouverenost potpuno su ga napus-
tile.

— Evo me, dolazim, Tagerat!

Rekao je to tako tiho da oba pro-
tivnika nabraše obrve.

„Šta li sad smera ovim nesigur-
nim šapatom”, razmišljala su oba
protivnika. Ponovo neki trik, koji
sigurno ne obećava ništa dobro.

— Stoj gde si! — zaurla Tagerat,
kada je Teksašanin zakoračio na
poslednji stepenik.

Meredit zastade.

Taj poziv mu je dobro došao. Mo-
gao je bar na trenutak da predahne.
Sagnuo je glavu kao da nešto os-
luškuje. U stvari, nije imao snage
da drži glavu pravu. Kao da mu se
brada napunila olovom.

Tagerat baci pogled na levu stranu
prema železničkim šupama, odmah

do utovarne stanice za Santa Fe. I kauboj se obazirao. Znao je da mu se pomagači nalaze sa suprotne strane glavne ulice, dobro prikriveni.

Bilo mu je veoma teško da nađe pomoćnika. Jedva je uspeo. Ovan Iper je sada stajao u udblijenju vrata do Bulijevog bara, Fred mu je obećao pola mesečne plate za to.

Tu je bio i Džordan Ašli, pijanica, peon. Nadzornik ga je trpeo samo zbog toga što je prilikom jednog puškaranja u Garden Sitiiju spasao rančеровом sinu život. Peon je pristao da za samo deset dolara bude strelac iz zasede.

Iper je bio gmizavac, lupež. Godinama je u Kansas Sitiiju sedeo u zatvoru zbog krađa, pa čak i pokušaja ubistva. Ovde dole, u Kansasu, to niko nije znao. Čak kada je nadzorniku nestala sva ušteđevina, dobro sakrivena u praznično odelo, ušivena u džep, niko nije slutio da je Iper lopov.

Trebalo je već odavno da se nađe ponovo iza brave.

Ašli je bio propalica. Posle dugogodišnjeg opijanja došao je do dna. Bio je u stanju da za flašu viskija nekog ubije. To je sada i dokazao, prihvativši se prljavog posla strelca iz zasede.

A druga dvojica prikrivena iza železničkih šupa? To su bili već poznati i obelodanjeni lupeži Valter Prat i Džoni Ferguson. Prat je ležao pljoštimize na krovu šupe, sa sačmaricom na gotovs, zaklonjen dvema daskama. Džoni Ferguson, odbegli robijaš iz Fort Vorta, stajao je levo kraj bočnog zida. U desnoj ruci je držao pripremljen revolver.

U okolnim krčmama su se ljudi

pell' na stolice, kako bi kroz prozor bolje videli šta se na ulici dešava.

Laura Higinis je stajala u Meredithovoj sobi. U ruci je držala mali klover revolver i malo otškrinula prozor.

Šta li je to smerala?

Da bi pogodila, Tagerata, njen mali revolver bi trebalo da ima domet od najmanje petnaest jardi. Međutim, njen mali revolver nije mogao da dosegne dalje od sedam-osam jardi. Na tom odstojanju mogao je da pogodi cilj, doduše samo pod pretpostavkom da se nalazio u rukama odličnog strelca.

Bila je bespomoćna i očajno zadržala zube u donju usnu. Zašto je htela da pomogne tom čoveku, koji joj nije ništa značio?

Tek u ovom trenutku bilo joj je jasno. Teksašanin je trebalo da ostane živ, kako bi mogao da se bori sa čovekom koji ju je prezirao.

Zbog toga je, a da sama toga nije bila svesna, otišla kod Holideja i molila ga za pomoć.

Samo zbog toga!

— Napred! — vikao je revolveraš sa ožiljkom. — Može da počne! Sad je s tobom gotovo...

— Stoj! — zagrmio je glavnom ulicom Dodž Sitiija jedan prodoran muški glas.

Meredith okrete glavu na desnu stranu.

Revolveraš i kauboj se zbunjeno pogledaše, a onda pogledaše čoveka koji je upravo stupio na trem.

Bio je visok, odeven u crni kožni kaput, sivu pamučnu košulju i crne pantalone. I čizme su mu bile crne. Na bečrima je imao široki opasač od bivolje kože sa dva teška revolvera od kojih je jedan bio bantlajn specijal. Sa preplanulog lica gledao je

par tamnoplavih očiju, a ispod crnog šešira sa širokim obodom izvirivao je pramen bujne, crne kose.

Na levoj strani grudi svetlucala mu je maršalska zvezda.

— Vajat Erp?! — otelo se Tageratu.

— Maršal! — vikao je kauboj Fredi Barns.

Teksašanin je stajao kao ukopan i piljio u čoveka iz Misurija, koji je hitro prilazio.

Pri pojavi maršala Vajata Erpa, razbojnika Fergusona su izdali nervi. Već godinama je slepo mrzeo ovog čuvara zakona, koji ga je jednom, u salunu Džima Vebstera, snažno ošamario, pošto ga je uhvatio kako krade novac iz muzičkog automata.

Ferguson je pucao i time počeo gužvu. Njegov prijatelj Prat nije oklevao. I on je odmah povukao obarač.

Za njim i Tagerat.

Meci su zviždali glavnom ulicom Dodža. Sada su dolazili sa obe strane.

Prat se, posrćući, pojavi ispred šupe i pade. Ferguson je sleteo s krova.

Strelca iz zasede Džordana Ašlija Vajat Erp je pogodio u desnu mišicu.

Izbezumljen lupež izlete na trem i uperi revolver u Meredita. Nije dospeo da povuče obarač. Na hotelskim vratima se kao munja pojavio Holidej i sprečio ga da puca. Kockar je već uspeo da skine i Ferguson sa krova šupe.

Krivotoci Iper nije prošao nekažnjen. I njega je maršalov metak okrenuo. Tagerat je bio onesposobljen za dalju borbu.

Proteklo je ubistvenih deset sekundi. Onda je zavládala tišina.

Vazduh je bio težak od barutnog dima.

Na devet jardi od jedinog čoveka koji je još uvek stajao na nogama, Teksašanina Džila Meredita, stajao je maršal Vajat Erp. Meredit je ispalio jedan jedini metak i pogodio kauboja. Fredi je u padu uspeo da povuče obarač. Metak je samo okrznuo Teksašaninov levi obraz.

— Prokleta banda! — vikao je Vajat Erp. Samo što se izmaknem iz grada... Tagerat! Ustaj! Napred!

Revolveraš, ranjen u bedro, s mukom se uspravi. Lice mu je bilo uplašeno.

— Šta radiš ovde, prokleti revolverašu? Zar ti nisam zabranio da dolaziš u Dodž Siti?

Tagerat je zbunjeno gledao oko sebe.

— To je bio dvoboj, maršale! — procedio je kroz zube.

— Dvoboj? Usuđuješ se da tako nešto izustiš? Sa strelcima iz zasede, je li lupežu? I to ni manje ni više nego četiri skrivena strelca. Prata i, njega si naravno poveo. Ne bi me iznenadilo ako se tu negde nalazi i razbojnik Ferguson.

— Bio je tu negde — čuo se Holidejev glas sa hotelskog trema. — Pao je sa krova, ali sa druge strane šupe.

Vajat Erp okrete glavu i ugleda Ipera kako leži uz stub trema.

— Ne izigravaj ranjenog orla, krivotoci. Ustaj pre nego što ti te noge ispravim! Napred!

Kauboj je s mukom ustao. Ječao je i stenjao, iako, nije bio opasno ranjen. Zakačila su ga dva metka, ali lako.

Ni Fredi Barns nije bio teško ra-

njen. Klečao je na zemlji i ošamućeno gledao oko sebe.

— Je li to jedan od Hambertovih momaka? Da, naravno, razmetljivi Barns! Hajde i ti dečko! Gle poveo je i pijanca sobom!

Ašli nije mogao da ustane. Bio je bez svesti. Holidej mu pride i otkopča prsluk.

— Ovoga ćete morati da se odreknete, maršale.

— Zar je mrtav?

— Ne. Toliko mu se baš nije žurilo u večna lovišta. No, moraće prilično dugo da provede u gostima kod doktora Vintersa.

Oba čoveka, koja su izazvala Teksašanina na dvoboj, gledala su zbuñjeno maršala. Ovaj pokaza palcem preko ramena.

— Vi, nadam se, znate put, momci!

Poslušno su krenuli prema zatvoru. Prolazeći pored Vajata Erpa, zastali su još jednom. Maršal im je oduzeo opasače.

— Hajde, Iper, pokreni te svoje krive košćice! Prat, pokupi tvog partnera, pa i ti kreni s njim.

Prat šmugnu iza šupe i odmah se vrati, vukući Fergusona.

— Šta je s njim?

— Ima metak u grudima, maršale.

— Do đavola! — promrsi Holidej.

— Ja sam ga, koliko znam, pogodio visoko u desno rame!

Vajat oduze obojici oružje, a onda otkopča Fergusonov kaput.

— Kod lekara! — naredio je.

Prat je hteo da odvuče Fergusona. Maršal ga dokopa za levu mišicu.

— Kuda si se to uputio?

Bandit pogleda maršala s mržnjom u očima.

— A kuda bih, gazda? U zatvor, naravno!

— U redu, gubi se.

Teksašanin Džil Meredith je stajao u sred ove gužve i pometnje. Sve se odigravalo tu pred njegovim očima.

Nije osećao da mu obraz gori kao vatra, niti primećivao krv koja je u dva tanka mlaza tekla sve do okovratnika.

Posmatrao je scenu kao iz velike daljine. Tamo je jedan kralj naredivao, a šest ubogih đavola slušalo. Sve se odigravalo kao da je stotinu put uvežbavano.

Dakle, tu je stajao Vajat Erp, zbog koga je on hteo da obiđe ovaj grad u širokom luku. Baš taj čovek je iznenada došao i izvukao ga iz vatre.

Teksašanin okrete glavu i pogleda čoveka koji je za sve vreme borbe stajao kao senka, istog onog koji je pre pola sata bio u njegovoj sobi.

Dok Holidej!

Sa tri fantastična pogotka pomogao je maršalu da za nepun minut izađe na kraj sa šestoricom.

Nema sumnje da su ova dvojica njemu spasla život. Setio se šta je rekao Holideju, kada je ovaj došao u njegovu sobu: Vi mi ne možete pomoći.

Kada je Meredith osetio da kockarev pogled počiva na njemu, oborio je glavu i zagledao se u vrhove čizama, koje nije uspeo ni da uprašnjavi.

Sada je tek osetio neprijatan miris baruta i oštar bol u levom obrazu. Gledajući u čizme, primetio je senku. Kada je podigao glavu, sreo je pogled maršalovih plavih očiju.

— Ko ste vi?

— Zovem se Meredith, mister Ern.

— Šta radite ovde u Dodž Sitiju?
— Na proputovanju sam.
— Dopadaju vam se, izgleda, tako uzbudljivi predasi u gradovima?

— Mladi kauboj Barns me je još juče ujutro uvredio u „Long Brenč” salunu.

— Toliko ste već ovde? Između maršalovih tamnih obrva urezala se duboka bora.

— Hteo sam da ostanem samo jedan dan. Oni su me, međutim, zadržali.

— Ko to oni?

— Ovi ljudi ovde! Prvo kauboj, onda Lari Haris, a posle toga su još došla ona tri tipa, Tagerat i njegovi pratioci.

— Prava je zagonetka kako čovek može tako brzo da stekne tolike prijatelje.

Vajat Erp je primetio na prozoru Lauru Higin, iako se odmah posle borbe povukla u unutrašnjost sobe.

— Jeste li došli sa Laurom Higin?

Bledo Teksašaninovo lice obli rumen. Rana na obrazu ga još jače zabole.

— Ne, upoznao sam je sinoć u „Alhambri”.

Maršal klimnu glavom. Neko vreme nije ništa govorio. Punio je revolvere. Onda upita iznebuha:

— Šta mislite o produžavanju puta, mister?

— Od... o da naravno, ali sam ranjen — Meredith učuta u pola rečenice, jer je iznenada primetio kako je desni rukav maršalove košulje natopljen krvlju. Progutao je pljuvačku i nastavio žustro: U redu, odjahaću!

Maršal se obazre oko sebe kao da nešto traži pogledom, pa tek onda reče:

— Idite lekaru. Kada sve bude u redu, odjašite!

Kada je Meredith otišao, na ulicu je stupio Holidej.

— Vi krvarite — rekao je, prišavši maršalu.

— Znam, Dok.

— Je li ozbiljno?

— Ništa naročito. Ogrebotina. Žao mi je kožnog odela.

Kockar zabaci šešir na potiljak.

— Imali ste pravo kada ste malo pre rekli da se u vazduhu oseća barut. Oseća se doista!

— Na žalost!

— Kako vam je to palo na pamet?

— Kada smo nailazili, u glavnoj ulici je bilo nekako čudno tiho. Osim toga, stari Krugan nije bio u krčmi, nego na tremu. Stajao je naslonjen na stub i posmatrao ulicu.

Holidej je odmahivao glavom.

— Baš prijatan grad ovaj Dodž. Priredili su nam topao doček.

— Tako je. Trudili su se izgleda da nam ne uskrate ono na šta smo navikli. Do viđenja, Dok!

— Do viđenja, maršale!

Krenuli su u različitim pravcima. Vajat Erp se uputio u kancelariju gde je stari Nol već smestio u ćelije njegove „ovčice”. U tome je sedokosi pomoćnik bio nenadmašan.

Kada je ušao u kancelariju, Nol ga dočeka sa osmehom.

— Jesu li to bili svi, gazda?

— Hvala bogu jesu, Dejv.

— Nema ih baš mnogo. Po gužvi bi se reklo da ih je bilo više.

— Meni je i ovo dosta.

— Tagerat je gundao da se ovakvom ishodu i nadao i da će od Harisa tražiti dvostruki iznos.

— Ah da, Haris — reče maršal

više za sebe i pođe prema lekarevoj kući, gde se nalazio mladi Haris.

Mladiću je bilo znatno bolje. Gleđao je u maršala ne baš sigurnim pogledom.

— Već ste se vratili, maršale? — pitao je, iako je od lekara i njegove ćerke već čuo šta se dogodilo.

— Da, došao sam i to na žalost jedan dan prekasno.

— Nije bilo tako značajno, maršale.

— Nije bilo značajno? Slušaj me, Lari, ja sam na božić skinuo zabranu za nošenje vatrenog oružja u gradu, jer sam se nađao da u Dodž Sijetu žive sada samo razumni ljudi. Izgleda da je to bila prazna nada. Zašto si napao tog čoveka?

Mladić se malo pridžže. Obrazi mu se malo zarumeneše kao da je u groznici.

— Sve ću vam ispričati, maršale. Napao sam ga jer je naneo zlo mojoj sestri. On nosi dobar deo krivice što je ona sada osramoćena. Urb Keli nije bio siromašan čovek i njoj je bilo dobro. Mesecima su je ljudi gledali popreko što u kući ima muškarca koji joj nije muž. Onda se konačno prašina slegla i sve je bilo dobro.

— Da li je baš sve bilo tako dobro, Lari?

— Ja ovaj... ne znam... maršale. Tek mojoj sestri je bilo odlično.

— A šta misliš kako je bilo deci u onoj kući na kraju severne ulice?

— Ne... znam, maršale.

— Pa dobro, možda ćeš nekada i o tome razmisliti.

Mladić je ćutao i ponovo se zavalio u jastuk.

— Gde je revolver?

— Kid Kej mi je već oduzeo i pripojio ga vašoj kolekciji.

— Nadam se da ćeš uskoro ozdraviti, Lari.

Rekavši to, napustio je sobu u kojoj je mladić ležao.

Bilo je oko dva sata popodne. Grad kao da je spavao. Džil Meredith je gotovo zaboravio strašne trenutke koje je u podne preživeo. Na obrazu mu se nalazio veliki flaster. U Marvelovoj radnji je kupio novu košulju, a kod Rata, čija se radnja nalazila odmah uz „Long Brenč” salun, novo odelo.

Posle toga se uputio u gradsku većnicu, u kojoj se nalazila kancelarija gradonačelnika Kelija.

Zatekao ga je nadnetog nad plan ulica, po kome je grad gotovo potpuno trebalo da izmeni lik. O tome se danima već raspravljalo.

Dodž Siti je trebalo da postane veliki, lep, moderan grad.

Glavna ulica je do sada, zbog železnice, imala kuće samo na jednoj strani. Novim planom je to trebalo da se izmeni. Predviđena je bila i izgradnja nove železničke stanice, velike fabrike eksera i nekoliko zgrada u kojima bi stanovali radnici zaposleni u fabrici. Gore na severnom kraju grada trebalo je podići novo naselje. Čak se planiralo da se Dodž Siti širi dalje prema Bat Hilu sadašnjem, nešto udaljenom groblju.

Za sve to trebalo je ne samo mnogo novaca, nego i mnogo rada.

U Dodž Sijetu se već mislilo da su stari, divlji dani odavno zaboravljeni. Onda su došli lovci na bivole i uverili građane da su bili u zabludi.

Bat Masterson i Bil Tilgham su

uspešno sprečili divljanje u gradu. Srećom, ništa se nije dogodilo.

Vladao je mir sve dok juče ovaj Teksašanin nije došao. Gradonačelnik je čuo pucnjavu i pritrčao prozoru. Kada je ugledao maršala odahnuo je sa olakšanjem.

Borba se brzo okončala. Keli je ponovo zatvorio prozor i vratio se na posao. Pošto se Vajat vratio u grad, sve će biti u redu.

Flip Everli, umno zaostao čovek, pojavio se na vratima gradonačelnikove kancelarije:

— Maršal je ovde, gradonačelniče! Jeste li ga čuli? Ovde je, u Dodžu!

Keli klimnu glavom.

— Da, znam. — Onda podiže glavu prema vratima. — Otkud ti to znaš? Iz svoje kolibe nisi mogao ništa da vidiš.

Luckasti Flip se široko isceri.

— Video ga nisam, ali sam ga čuo. Maršala! Njegov glas. Mislim glas njegovog velikog revolvra. I Dok Holidej je tu! Idem sada da pogledam unaokolo.

— Ne govori gluposti, Flip. Uzmi radije metlu i očisti dvorište. Za šta, uostalom, dobijaš novac od gradskog veća? Ni prozori nisu baš čisti. To je trebalo da obaviš juče popodne. Napred, na posao!

Flip se i dalje cerio.

— Vajat Erp je ovde! Zbrisaće sve razbojнике! Sve do jednog! Džimi Tagerat je u zatvoru. Sve je išlo brzo. Veoma brzo.

— Odakle pa sad to znaš?

— Stara Grejn mi je ispričala. Videla je svojini očima,

— Stara Grejn! Bolje bi joj bilo da ovde čisti i briše prašinu u kancelarijama. To joj možeš poručiti s moje strane.

— U redu, gradonačelniče!

Flip pođe prema vratima i dodade:

— Idem po vodu i novine.

— Šta... zbog čega?

— Da čistim prozore.

— Ostavi sad. To možeš i večeras obaviti.

— Dobro, gradonačelniče. Znači, uveče! — Izlazeći iz kancelarije mrmljao je sebi u bradu: — Maršal se vratio. Sve bandite...

Zastao je u pola rečenice. Na vrhu stepenica stajao je čovek i hladno ga posmatrao.

Džil Meredit, Teksašanin.

— Uh!... uzviknu Flip i otrča nazad u Kelijevu kancelariju.

Gradonačelnik je upravo pripalio lulu i brecnuo se ljutito:

— Kakve su sad to ludorije! Ako ne umeš da se ponašaš kako treba, moraću da te oteram s posla. S tobom je užasno.

Vrata, koja su se za Flipom zatvorila s treskom, kada je utrčao ponovo se otvoriše.

Teksašanin je stajao u njima.

Keli nesvesno poskoči sa stolice i izvadi lulu iz usta:

— Vi?

— Ja!

— Šta hoćete?

— Da se raspitam o stanju vašeg brata.

Keli nabra svoje čekinjaste obrve.

— Urb je kod svoje porodice. Šta hoćete od njega?

Meredit se izveštačeno osmehnu:

— Sitnicu. Možda se i sećate, juče mi je u „Alhambri” ostao dužan par dolara.

Gradonačelnik je jedva uspevao da potisne gnev. Glas mu je bio prigušen, dok je objašnjavao:

— On nema više novaca

— A, zbog toga me je onaj brzi momak hteo u mraku da ustreliti. Pošto to nije uspelo, unajmljen je onaj tip sa ožiljkom. Nije loše smišljeno. Bolje ustreliti čoveka za nekoliko stotina dolara nego vratiti dug od nekoliko hiljada. Zar ne?

Keli tresnu svojom snažnom pesnicom o pisači sto.

— Napolje!

— Još ćemo razgovarati, gradonačelnice!

Keli je hitro obišao pisači sto i prišao na korak nepoželjnom posetiocu.

— Vi ste igrali u visoke uloge, Meredith, i moj brat vas je nazvao varalicom. Ja ne znam da li je imao osnova za takvu optužbu, ali znam da ste od njega već uzeli veliku sumu.

— Hoću sve...

— Onda i ja hoću sve. Prvo hoću da znam da li je moj brat imao osnova da vas nazove varalicom!

— Budite oprezni, gradonačelnice!

U Meredithovim očima se ponovo video onaj opasan sjaj.

— Bolje je da vi budete oprezni, Meredith. Maršal se vratio u Dodž Siti. Nadam se da vas neće ispustiti iz vida. A sada odlazite!

— Ja hoću svoj novac!

— Urb vam ne može dati. Vi ste mu uzeli sve!

— Ne interesuje me. Hoću sve što sam sinoć dobio.

— Neoprezni ste, Meredith.

— Vi hoćete da okrenete stvar protiv mene, mister Keli. Uveravam vas da vam to neće uspeti. Neću napustiti grad sve dok od vašeg brata ne naplatim ceo dug. Do poslednje pare!

— A ja sam vama rekao da neću mirovati dok se ne budem uve-

rio da li je moj brat imao osnova za svoje tvrdnje.

— Videćemo se opet — prosikta Teksašanin.

— To neće biti prednost za vas.

Čovek iz Galvestona opet je došao u situaciju da izaziva sudbinu.

Zastao je na ulici ispred gradske većnice i zagledao se u vedro plavo nebo nad Kansasom.

— Trebalo bi da odjaše dalje. Na zapad, možda do Santa Fe. I tamo ima kockarnica i saluna.

Zar ovaj grad nije već dokazao da ga grubo odbacuje? Međutim, došao je do velike zarade. Za čoveka, koji obezbeđuje sebi kartama sredstva za život, to je predstavljalo i te kako veliko iskušenje. Nije hteo tek tako da se odrekne novca koji je zaradio, bez obzira na koji način. Uostalom, ako Urban ne bude imao novaca, uskočiće gradonačelnik. Takvi ljudi, po Meredithovom uverenju, pate od užasnog častoljublja i drže do svog ugleda i ugleda svoje porodice.

Bio je uveren da će na kraju krajeva gradonačelnik platiti dugove koje je njegov brat napravio za kockarskim stolom.

Samo to ga je činilo tako upornim i nepokolebljivim. To je razlog zbog koga je jedino hteo da ostane u Dodž Siti. Bar je samog sebe uveravao u to.

U stvari, mogao je da odjaše dalje. Sa onim što je već naplatio, imao u džepu, mogao je lepo da proživi. Pohlepa je, međutim, odigrala svoju ulogu.

Vajat Erp mu nije bio neprijatelj. Naprotiv, on ga je izvukao iz paklene situacije. Na taj način su u izvesnom smislu bili na istoj strani. Partneri!

Tom ludom idejom se Meredith tešio, zaboravljajući maršalove reči.

Jedna starica mu je pokazala put.

— Pozadi, dole, u poslednjoj ulici levo. Pretposlednja kuća, odmah ispred prerije. To je stara drvena kuća, sa koje se zelena boja najvećim delom otpala.

Meredith je pronašao bez teškoća. Prošao je kroz mali, lepo negovani vrt i zakucao na ulazna vrata.

Otvorila je žena. Kada je ugledala Teksašanina, nesvesno je pokrila usta šakom.

— Da?...

— Ja sam Džil Meredith, gospođo. Treba da govorim sa vašim mužem.

— Sa mojim mužem? — promuća žena. — Ali on je teško ranjen. Leži gore u sobi.

— Svejedno, moram da govorim s njim. Treba da mi dâ novac.

— On više nema novaca. To i sami znate, mister Meredith.

— Ne govorite koješta. Kod mene kuknjava ne pali. Ja sam kockar i do sada sam sve svoje kockarske dugove naplatio.

— Ja vam ne mogu ništa dati — reče žena muklo.

Teksašanin je grubo odgurnuo u stranu, zakoračio u kuću i zastao kao ukopan. Dečji krik prolomio se kućom. Meredith je ulazeći stao detetu na nogu.

— Sklanjajte te crve s vrata — brecnu se na ženu i pođe uz stepenice.

Jedna vrata su bila samo prislonjena. Teksašanin ih gurnu nogom.

Unutra je vladao polumrak. Zastori su bili navučeni. Levo se nalazila postelja, na kojoj je ležao ranjenik. Uprkos oskudnoj svetlosti, koja je dopirala u prostoriju, uspeo

je da pozna sada smrtnički blede lice svog jučerašnjeg partnera.

— Keli, ja sam to, Meredith.

Nije bilo odgovora.

— Slušaj, nemoj da mi praviš nepravilike. Hoću ono što sam zaradio. Lovu na sunce, inače ćemo drugačije razgovarati!

Ranjenik se jedva primetno pokrenu.

— Ja više ništa nemam, Meredith.

— Potpisali ste priznanicu na veliku sumu novaca.

— Nemam... ništa.

— Onda ste vi dakle varalica.

Prišao je bliže Kelijevoj postelji.

— Znete li vi šta ja radim s ljudima koji hoće da me prevare? Zavrćem im šiju. Shvatate li? Likvidiram ih. Moj novac, Keli! Daj moje dolare, lupežu!

— Ja... nemam ništa više... Meredith. Morate da sačekate da opet stanem na noge.

— Zašto?

— Da bih ponovo mogao da radim.

— Gde to nameravate da radite?

— U Longsovoj stolarskoj radionici.

Teksašanin prsnu u smeh.

— Vi imate smisla za šalu, čoveče! Dok budete u radionici zaradili samo trećinu sume koju mi duguje te ja ću da osedim. Ne, mister. Tako neće moći da se kotrljaju kola. Ako nemate novaca, moraćete da ga nabavite. U protivnom ćete me tek upoznati.

U sobu je ušla žena sa uplakanim detetom.

— Zašto ga uznemiravate? Zar ne vidite da mu je loše? Znete vama dobro da nema ni prebijene pare.

Meredith se brecnu:

— Ostavite me na miru! Ja govorim sa vašim mužem. Dakle, lupežu, lovu na sunce, inače će biti nevolje!

— Molim vas, Meredith, imajte strpljenja. Sakupiću novac — rekao je ranjenik slomljenim glasom. — No, morate da sačekate.

— Kada bih bio lud. Gledaj da odmah pribaviš novac!

— Ne... mogu... — ječao je Keli. Na to se, pomahnitao od gneva, Teksašanin ustremi na čoveka u postelji i počeo da ga vuče za levu ruku.

— Lupežu jedan! Hoćeš da me prevariš!

Ranjenik je ječao od bola. Na to se žena baci Meredithu na leđa i naglo ga povuče u nazad. On je tako žestoko odgurnu da je tresnula u vrata, a onda pala na pod.

Ponovo je prišao ranjeniku i nemilosrdno ga vukao za ruku.

— Otvaraj usta, Keli! Kako...

Dole na ulazu u kuću odjeknuše koraci. Sve troje u spavaćoj sobi se trgoše. Bili su to odlučni koraci, praćeni zveketom mamuza.

Čulo se kucanje. Pošto niko nije odgovorio, vrata se otvoriše.

Meredith nije verovao svojim očima.

— Vajat Erp!

Žena je takođe uzviknula maršalovo ime i pošla mu u susret.

— Mister Erp! Stigli ste! Stigli ste!

Dokopala ga je za mišicu i uplašeno gledala u Mereditha.

Čak je i uplakano dete pošlo prema čoveku iz Misurija i uhvatilo ga za kožne pantalone.

— Mister Keli, šta se ovde događa!

Meredith je napregnuto čekao odgovor ranjenog Kelija.

— Ništa, maršale, ništa.

Vajat upitno pogleda ženu.

— Gospodo Keli?

Ona pusti maršalovu mišicu, uze dete u naručje i oborene glave izade u hodnik.

Vajat Erp ledeno odmeri Teksašanina.

— Mister Meredith, veoma sam iznenađen što vas nalazim ovde!

Ono što je Džil Meredith smatrao još pre dvadeset i četiri časa nemogućim, dogodilo se: navikao je na maršala Dodž Sitija, Vajata Erpa, na njegovo prisustvo. Svemu tome je doprinela pomoć, koju mu je čuvar zakona pružio u odlučujućem trenutku. U trenutku kada je samog sebe smatrao izgubljenim.

Pa on je bio sasvim prijatna osoba, taj Vajat Erp! Ljudi su dizali nepotrebnu prašinu oko njegove ličnosti. Činjenica da je ostavljao snažan utisak, da je bio naočita pojava i da je imao upečatljivo lice, brzo donosio odluke i još brže baratao sa dva teška revolvera.

Ali čega u tome ima neprijatnog i zastrašujućeg?

Zar je bio natprirodno pametan? Da li je mogao da čita misli? To jest da pronikne u to da je Meredith varalica na kartama? Nikako! Bio je izuzetna ličnost, ali sigurno normalno nadaren čovek, a ne vizionar!

— Vi iznenađeni, maršale? To me doista čudi. Ne mogu da verujem da od ljudi u gradu, uvek spremnih za priče i prepričavanja, niste saznali da imam i te kako razloga da se ovde nalazim.

Opasan, preteći sjaj pojavio se u maršalovom pogledu, što je Meredithu, na njegovu štetu, promaklo.

— Brzo ste se oporavili od straha, mister.

— Može biti. Čovek navikne na ovakve gradove, maršale.

— Ovakve gradove? Ovo je bio miran grad, mister, pre nego što ste se vi pojavili.

Maršal je stajao sasvim blizu Teksašanina. Bio je viši od njega gotovo za celu glavu.

— Ja nisam tražio kavgu ni sa razmetljivim kaubojem, ni sa Hari-som i njegovim pajtašima.

— Ne radi se o tome, mister. Čalk Beson vam je savetovao da napustite Dodž, a i Kid Keli isto tako. Vi ste međutim, ostali.

Ne čekajući da mu Teksašanin bilo šta odgovori, obratio se Keliju:

— Ako vam za bilo šta ustrebam, ili se nešto dogodi, pošaljite po mene, Keli...

— U redu, maršale.

— Hajdete, Meredith, ovom čoveku je potreban mir! Uhvatio je Teksašanina za mišicu i povukao ga prema vratima.

Kada su stigli na ulicu, maršal, pripali cigaru i reče:

— Da se razumemo, mister, nemojte stvarati nikakve nevolje. U protivnom bi se lako moglo dogoditi da se nađem na suprotnoj strani.

Bila je to poslednja opomena upućena Meredithu. No, Teksašanin je potcenjio maršala Vajat Erpa.

Dan je proticao mirno. Meredithu nije padalo na pamet da napusti Dodž.

Imao je u džepu priznanicu, koju je po svaku cenu hteo da naplati.

U Dodž Sitiju je postojao način da se na lak način dospe do novaca.

Naravno, nije mu ni padalo na pamet da je imao slabog partnera. Isto tako, nije znao da se u Dodžu trajno može zarađivati novac samo na pošten način.

Kada se mrak spustio, ponovo se uputio kod gradonačelnika.

— Šta još hoćete? — promrsi Keli, prekinut u poslu.

Meredith priđe bliže.

— Vaš brat nije hteo da mi isplati dug, gradonačelniče.

— Ja sam vam rekao da on nema ni pare.

— Znači da je varalica i ja ću ga tužiti.

— Ako vi njega budete tužili zbog neisplaćene priznanice, onda će on vas tužiti da ste varalica.

Meredithovo lice se ukoči.

— Varalica?

— Dobro ste čuli, Meredith. Da sam na vašem mestu ja bih razmislio.

— To je ucena!

Mereditu su oči ljutito sevale.

Keli je to primetio, ali je ipak nastavio mirno:

— Budite oprezni, Meredith. Pazite kako se izražavate. Moj brat je čovek koga ovde u gradu dobro poznaju. Ako je nešto zgrešio u odnosu na svoju porodicu, to ne menja stvar. Lažov u svakom slučaju nije!

— Naravno ne. On je vaš brat. No vi ste se ipak prevarili, gradonačelniče. Ako on ne bude mogao da plati ja ću vas teretiti. Pretpostavljam da vi bolje poznajete zakon od mene. Mislim ono sa najbližim rođakom...

— Napustite ovu kuću, Meredith. Učinite ono što mislite da treba učiniti. Ako ostanete pri tom da naplatite dug, moj brat će vas optužiti da ste varali na kartama. Uostalom, taj

slučaj će sudija Broderson temeljno ispitati.

Teksašanin je formalno pozeleneo od gneva.

— Prevarili ste se u računu. U to vam se kunem!

Rekavši to, napustio je gradsku većnicu.

Stvari se očigledno nisu razvijale onako kako je on zamislio. Kelijevi su bili žilavi i sa njima se neće, izgleda, lako moći da izađe na kraj.

Ništa nije vredelo što je Urbu i njegovoj ženi saterao strah u kosti. Oni nisu imali novaca.

Imao ga je samo Urbov brat, gradonačelnik, a on mu je pretio optužbom zbog varanja na kartama.

Meredit je zastao na uglu gde se nalazila Ratova prodavnica gotovog odela i zamislio se.

Kako zamišljaju da dokažu da je varao na kartama?

On jeste izvukao „keca iz rukava“, to je istina, ali kako bi to moglo da se dokaže?

Gradonačelniku to neće poći lako za rukom.

Bez obzira na to, Meredith je već bio gotovo odlučio da celu stvar zanemari.

Bilo je i drugih stvari koje su mamile i obećavale zaradu.

Nije trebalo više da navraća u „Alambra“ salun. Ima još toliko kockarnica u kojima može da provede noći. U tim kockarnicama je bilo mnogo ljudi sa debelim novčanicima koje je trebalo olakšati. Prosto su vapili za time.

„Kec iz rukava“ je uostalom, kako se sinoć pokazalo, odlično upalio. Zašto mu taj trik ne bi još jednom uspeo? Čak i još nekoliko puta.

Možda će Dodž Siti napustiti kao

bogat čovek. Dobri izgledi su se iznenada, pojavili pred njim, ili, bolje rečeno, u njegovoj mašti. Maršalu Vajatu Erpu biće potreban jak razlog da bogatog Džila Meredita protjera iz grada! Ukoliko ga još neko bude optužio da vara na kartama, moraće bolje da nišani!

To je čvrsto odlučio.

Teksašanin nikada nije čuo za poslovicu da sve što je silom oteto na isti način biva izgubljeno.

U protivnom bi u svojim sopstvenim planovima otkrio veliku pukotinu!

Kada se vratio u svoju sobu, ustuknuo je kao oparen. Odmah je osetio da se u njoj neko nalazi.

Kolt mu se odmah našao u ruci.

— Ko je tu?

— Ja.

Bio je to glas Laure Higin.

Sedela je u jednoj od dveju naslonjača, kresnula šibicu i prinela je fitilju lampe.

— Šta želite — upitao je muklo.

— Da vas nešto pitam.

— Pitajte.

Zvučalo je grubo i neljubazno.

Međutim, ona je to jednostavno prečula i razoružala ga svojim zavođničkim osmehom.

— Šta kažete sada za moju ideju?

Pošao je prema ormanu da izvadi cigaru, ali je zastao kao ukopan.

— Vašu ideju?

— Da. Zar ne mislite da je Dok Holidej doista vama za ljubav izašao na ulicu?

Meredita je podišla hladna jeza. Pred oči mu je izišla slika užasne borbe, koja se u podne vodila.

— Šta mislite, šta bi se dogodilo da se maršal u pravom trenutku nije umešao?

— Vi... vi ste to uredili?

— Nego šta ste vi mislili?

Izvadila je cigaru iz tabakere i nadmela je nad plamen lampe.

Meredith se sruči u drugu naslonjaču.

Dakle, tako je to bilo! Molila je Doka Holideja za pomoć! Sada je njoj dugovao zahvalnost.

Doista, nije smeo ni da pomisli šta bi se dogodilo da se maršal nije umešao.

Laura pride prozoru i zagleda se niz ulicu. Tiho, kao da govori samoj sebi, procedila je kroz zube:

— Preko, odmah iza železničkih magacina, nalazi se trošna šupa. To je mrtvačnica.

Meredith se strese.

— Tamo biste sada ležali, Meredith. U grubo istesanom sanduku. Ležali biste sve dok maršal ne bi okončao istragu i dozvolio da vas sahrane.

Meredith je teško disao i posmatrao uska Laurina leđa. Okrenula se i osmehnula se opet zavodljivo.

— Kakvo to lice pravite, Džil? Pa ne ležite tamo u naherenoj mrtvačnici! Sedite ovde živi i zdravi. Verujem da ste već skovali nove planove?

Teksašanin ustade.

— Šta vi, u stvari, hoćete, gospođice Higins?

Prišla mu je veoma blizu i počela da čupka njegovu novu maramu.

— Ja sam to učinila zbog vas, Džil.

— Laura — procedi Meredith suvo.

Odmah je prešla na stvar.

— Vi ćete se boriti protiv njega.

U očima joj se pojavio gotovo luđački sjaj.

Teksašanin ga je pogrešno shvatio.

— Laura!

Ona ga blago odgurnu.

— Recite mi da ćete to učiniti.

— Šta? — promućao je uzbuđeno.

— To, da ćete se boriti protiv njega.

Sve, sve je bilo zaboravljeno. Jučerašnje večer, današnje jutro, užasni trenuci u podne i vazduh zasićen barutnim dimom.

Ono što je juče sanjao, danas je postajalo java.

— Laura, recite šta tražite. Učiniću sve što je u mojoj moći.

Ustuknula je korak unazad i rekla gotovo grubo, promuklo:

— Borićete se protiv njega i ustreliti ga.

Sada je došao red na Mereditha da ustukne. Treba da se bori protiv Doka Holideja!

Protiv veličanstvenog strelca, o čijoj se hladnokrvnosti pričaju bajke i upoređuju sa indijanskom.

Pa to je ludost!

Ko protiv takvog čoveka ima i najmanju šansu?!

Šta je mogao revolveraš Tagerat protiv njega? Ništa!

Šta je čak revolveraš Ole Binkert iz Oklahome Sitija u poređenju sa Dokom Holidejem! Binkert je bio najopasniji revolveraš koga je Meredith do dolaska u Dodž ikada video.

Vajat Erp i Dok Holidej su bili bar dva puta brži.

— Ne! — rekao je odlučno. — Ne, gospođice Higins! Ono što vi od mene tražite to je čista ludost! Smrt!

— Kukavice — rekla je lepotica prezrivo. — Vi ste bedna kukavica! Trebala je da vas danas u podne prepustim vašoj sudbini. Takav čovek je mogao da mi se dopadne!? Gde li su mi samo bili razum i oči?

Meredith je uhvati za ruku.

— Šta ste to rekli, Laura? — izgovorio je šapatom.

— Dobro ste čuli.

Krv je počela brže da mu struji. Smatrao je da mu je time izjavila ljubav.

On, profesionalna varalica, bio je sada žestoko prevaren. Ne samo to. Ponovo ga je jedna žena povukla u pakao, u lavlju čeljust.

— Vi ćete ga pobediti, Džil. Znam to. Budite bez brige, ja ću vam pomoći. Ne očekujem od vas da ga izazovete na ulicu. To bi za vas značilo sigurnu smrt. Kao što je već značilo za nekolicinu...

Prekinula je u pola reči. Prokletstvo, odala se, rekavši mu da je do sada bilo još dosta ljudi koje je hahuškala protiv Doka Holideja.

Srećom po nju, Meredith je sada bio u stanju zanosa i nije obratio pažnju na smisao reči.

Ona će biti uz njega i ne traži da izazove čuvenog kockara na dvoboju!

Više mu nije bilo potrebno!

Biće zadovoljna time.

— Hoću da ga vidim da leži u prašini, u lokvi krvi! Džil, čujete me! Mora da padne, padne...

Ako već nije primetio ludački sjaj u njenim očima, trebalo bi da razmišlja o onome što je rekla!

Međutim, razum Džila Mereditha je sasvim otkazao.

Zelenooka Laura Higinis uspela je da ga pridobije za svoje planove i da ga zaludi.

Dok Holidej je stajao u maršalskoj kancelariji naslonjen uz vrata i posmatrao maršala kako sastavlja

izveštaj o puškeranju koje se odigralo tog podneva.

— Šta mislite o tom Meredithu? — upitao ga je Vajat.

— Mutan tip. Ne dopada mi se.

— Izgleda kao varalica na karta-ma.

Holidej se nasmeja i pripali cigaretu.

— To je bilo prvo što sam pomislio, čim sam ga ugledao. Podseća me na Laurinog oca.

— Svi ti lupeži imaju na neki način nešto zajedničko. Samo ne znam šta bi to moglo da bude.

— Ima više zajedničkih stvari koje ih vezuju.

Čulo se kucanje, a onda je gradonačelnik provirio kroz vrata.

— Helo, maršale! Helo, Dok! Mogu li da uđem za trenutak?

— Naravno, mister Keli.

Gradonačelnik ostade da stoji ispred Vajatovog stola i zabrinuto obriša čelo.

— Ako bude tužio Urba, naći ćemo se u priličnom sosu.

— To tek treba da učini — uzvрати maršal.

— Nije ostavio na mene utisak kao neko koji od nečega zazire ili se zbog nekog usteže.

— Ako do toga ipak dođe, Dok Holidej će mu malo pogledati prste.

— Kako to mislite?

— Igraće s njim dubl-poker.

— I, onda?

— Utvrdiće unapred tačan broj tura koje će odigrati. Sedam tura je dosta vremena da ga Dok pažljivo prouči. Ako pokuša samo jedan jedini prljavi trik, pritisnuće ga čvrsto.

— Da to nije suviše rizično?

— U kom smislu?

— Prvo, mislim da će se veoma

čuvati da u igri s vama pravi trikove i vara. On je kockar i zna kakav ste vi opasnik za zelenim stolom.

— Ne brinite, navešću ja njega.

— Prepreden je i pustiće da igra teče. Konačno, šta se može dokazati time što u igri sa vama bude izgubio? Opasnost je u tome što ga sreća može poslužiti. Nije, uostalom, isključeno da dobije, to jest, da Dok izgubi.

— Ja, na primer, ni malo ne strahujem — reče kockar mirno. Nije dan pravi kockar ne odustaje tek tako od svog novca. Osim toga, ja ću ga podbadati tako da će sve pokušati samo da dobije.

Keli je brižno odmahivao glavom.

— Urbu je veoma loše. Taj lupez je danas bio kod njega i pretio mu.

— Ako još jednom pokuša, navući će mene na vrat — umirivao ga je Vaj

Ne znajući jedan za drugog, obojica su imala isti cilj: da sednu zajedno za zeleni sto. Dok Holidej i Džil Meredith.

„Prvo moram s njim da igram”, razmišljao je Teksašanin. „U male uloge. Ako izgubim protiv njega to neće smetati. Moram da stupim s njim u razgovor. Da s njim pijem i zbližim se. Tek kada steknem njegovo poverenje mogu da ga napadnem s leđa”.

Bila je to luda zamisao. Najluđa moguća! Varalica je izračunao da nikada stranac ne bi uspeo da napadne Holideja s leđa. Da bi se tako nešto uspelo, treba s njim biti prijatelj. Ako mu to pak ne uspe, treba bar da stekne njegovo poverenje, tako da mu bez zazora u jed-

nom trenutku okrene leđa. Doći će i taj presudni trenutak, u kome će moći da ispali odlučujući hitac.

Ne, to ne bi smeo da bude jedan jedini metak. Dok Holidej je suviše opasan čovek. Osim toga, time bi navukao na vrat opasnijeg protivnika od samog Holideja, Vajata Erpa. Trebalo bi, u stvari, da ga ubistveni metak pogodi s leđa, ali da na njega istovremeno budu ispaljena i dva metka spreda. U tom slučaju bi se moglo reći da je pogođen sa dva metka, da se u padu okrenuo i da ga je tada pogodio i treći, s leđa. Nema sumnje da cela stvar mora da deluje kao dvoboj, do koga je došlo, pošto ga je Holidej uvredio...

To će sigurno uspeti.

Koliko su te kombinacije opasne, o tome Meredith nije razmišljao. Imao je jedan jedini cilj pred očima: osvojiće i dobiti lepu Lauru Higinis. Uz to će u ovom gradu zaraditi mnogo dolara za zelenim stolovima.

Kada Holidej bude mrtav, a on čovek koji ga je pobedio, strah koji će ljudi osećati prema Teksašaninu Meredithu biće ogroman, a istovremeno i divljenje.

Kakav kratkovidi plan! Uloga koju je u njemu imao Vajat Erp bila je veoma mala, beznačajna!

Iako je odlučio da stvar sa Urbanom Kelijem ostavi da neko vreme miruje, sve dok u gradu ne stekne bolje pozicije, kada se spustilo veće došao je na drugu ideju. Treba još jednom da poseti Kelija i malo ga potpraši. Konačno, ljude treba držati u stalnom strahu.

U mraku ga najverovatnije niko

neće primetiti kako odlazi u severnu ulicu na kraj grada.

Kada je ušao u predvorje, vrata koja vode u kuhinju bila su otvorena.

Žena ga je odmah primetila. Ispustila je šolju iz ruke.

— Šta hoćete? — upitala je uplašeno.

— Upalite lampu — naredi joj Teksašanin. — Treba da govorim sa vašim mužem.

— Veoma mu je loše, mister Meredith.

— Upalite lampu!

Poslušala je naređenje i pripalila fitilj, dok su joj ruke drhtale.

— Molim vas, mister Meredith...

Nije se obazirao na njeno prekljanje. Prošao je pored nje. Kada je video da žena ide za njim naredio je oštro.

— Vi ostanite ovde!

— Ali to je...

— Šta je to?

— Užasno — jedva je izustila.

— Čak i da treba da dobijete nešto od mog muža, nemate prava da prosto provaljujete u našu kuću...

Da, to je rekla.

Teksašanin je lagano prilazio ženi. Zeleni štitić na lampi bacao je avetinjsku, zastrašujuću senku na njegovo lice.

— Provaljujem?

Nesrećnica je drhtala celim telom.

— Budite bar malo uvidajni, mister Meredith. On je teško ranjen. Cele noći nije spavao, jer je imao užasne bolove. Nije pri svesti!

— Prazna naklapanja! — preki-
de je varalica grubo. — Napred,
držite tu lampu malo više, da na
ovim stepenicama još ne slomijem
vrat!

— Možda bi to bilo najbolje —
čuo se muški glas iz hodnika.

Meredith odgurnu ženu u stranu i
potrča niz stepenice.

Na ulaznim vratima je stajao starac, oslanjajući se na štaku.

— Ko li je sad to?

— Moje ime je Helmer. Ja sam
Kelijev sused. Video sam vas da ponovo dolazite. Čoveče, šta tražite
ovde? I sami znate kako mu je. Stalni bolovi će ga dotući, a kada
ga još vi uznemirite...

— Šta? — urlao je Meredith. —
Šta vi to sebi dozvoljavate? Ja sa ovim čovekom nemam šta da razgovaram. Ali za to sa Kelijem imam. On mi duguje veliku sumu novaca. Ne uobražavate valjda da ću ga se odreći samo zbog uvidavnosti?

— Ne, ja to nipošto ne uobražavam mister. Ali smatram s pravom da mogu da kažem da vaši postupci i vaše ponašanje nisu u redu.

Teksašanin izvuče revolver iz futrole i svom snagom lupi starog Helmera drškom po glavi.

Čovek se nemo sruči na pod.

— Šta ste to učinili? — užasnu se žena. — On je invalid još iz rata. Vi ste...

Meredith se naglo okrete.

— Šta sam ja? Hajde, recite do kraja. Proći će vas volja da me vređate. Znate li da cela ova kuća može da pokrije samo jedan, manji deo dugova koje je vaš muž napravio kod mene? Izbaciću vas napolje. Njega ću strpati tamo gde mu jeste mesto — u zatvor! On je varalica! Razbojnik! Tako, a sad mi osvetlite put da ne bih sam to učinio.

Ponovo se popeo uz stepenice i otvorio vrata bolesnikove sobe.

Čuo je ječanje. Zapahnuo ga je oštar neprijatan miris.

— Svetlost! — doviknuo je ženi. Kada je svetlost pala na bolesničku postelju, Meredith mu reče:

— Keli, koliko da se razumemo. Ja ću uzeti ono što je moje. Sve ću uzeti. Sutra da ste se izgubili oдавде sa tom vašoj žgadijom.

— Ne — jeknu ranjenik. — Moram prvo da ozdravim. Moram da zaradim novac na neki način.

— Ne, na to neću da čekam. Ima da se selite. Neka vas gradonačelnik primi.

Urban Keli je gledao Teksašanina grozničavim pogledom.

— Izadite oдавде! Napustite kuću! Ona još uvek pripada meni. Napolje!

— Suviše si razvalio čeljusti, Keli! Gde stojiš, gde se nalaziš? Pogledaj se. Zar ne vidiš da si na ivici groba!

Ranjenik je sa poslednjim naporom snage rekao:

— Odlazite. Imam revolver ispod pokrivača u levoj ruci. Idite, Meredith, pre nego što se zaboravim.

Bezočni kockar zamahnu. Žestok udarac pesnice pogodi bespomoćnog ranjenika po sred lica. Keli jeknu.

Sa vrata se razleže prodoran krik. Kelijeva žena se onesveščena sručila na pod kraj vrata. Lampa joj je ispala iz ruke pala na pod i razbila se. Plamen je počeo da liže po podu.

— Vatra! — vriknuo je ranjenik i hteo da ustane iz postelje.

U to su se u predvorju čuli koraci. Neko je trčao uz stepenice.

Bio je to maršal.

— Vajat! — krkljao je Urban Keli. — Lampa!

Maršal je dokopao stari prekrivač sa ivice kreveta i bacio je na pla-

men. Za nekoliko sekundi je vatra bila ugašena.

Vajat u mraku dokopa Mereditha. Tako znažno ga je stezao za mišicu, da ovaj uzviknu od bola.

— Hajdete, Meredith.

Teksašanin se grčevito držao za vrata.

— Šta smerate? Neću da idem. Došao sam ovamo, jer treba da govorim sa Kelijem.

Žena se ječeći uspravila. Još poluošamućena pipala je rukama po stolu da upali lampu koja je tamo stajala.

— Maršal! — uzviknula je.

— Pođite sa mnom, Meredith.

— Ne. Šta vam pada na pamet. Ja...

Na to ga maršal snažno povuče prema stepenicama. Vukao ga je dole u predvorje kao džak.

Tamo je ležao invalid.

Svetlost lampe, koju je držala gospođa Keli, osvetli starca.

— Šta je sa Helmerom?

— On ga je onesvestio.

Džil Meredith se otrže.

— Onesvestio? Taj čovek mi je pretio, maršale. Možda ćete to zapamtiti? Ja ne dozvoljavam da mi ovde neko preti. I vi ste postupali sa mnom veoma grubo. Šta vi uopšte uobražavate? Ko ste vi? Zvezdonosac i dobar strelac! To je sve. Ipak to vam ne daje pravo...

Bio je to samo šamar. Ali tako žestok da se Teksašanin dva puta okrenuo oko sopstvene ose.

Zakrvavljenih očiju posmatrao je maršala.

— Šta ste se to usudili? — siktao je.

— Usudio? Samo još jednu jedi-

nu reč, koja mi ne odgovara, dečko, pa ćete videti kakav nastavak sledi. A sada napolje, čoveče!

Meredit se odvoji od vrata i prođe pored maršala i nepomičnog starca, koji je još uvek ležao na podu.

— Neće to tek tako proći, maršale.

— Ovo je bilo besplatno. Ako se što pre ne izgubite oдавде, dobićete još jednu takvu besplatnu porciju.

— Odlazim. No vi ćete još čuti za mene. Urb Keli će dospeti u zatvor. Zavrnuću mu šiju, tom lupežu!

Helmer je u tom trenutku došao k sebi.

— Još uvek je ovde, taj siledžija!

— Obračunaću se i sa tim bogaljima!

Maršal pohita hodnikom. Stigao je Mereditha i pre nego što je ovaj uspeo da izmakne, dokopao ga za mišicu i povukao na ulicu tako snažno da je Teksašanin posrtao. Spotakao se na jedan kamen i pao.

— To neće ostati tako, Vajat Erp! Vi nemate prava da sa jednim časnim...

— Ne uzimajte u svoja neoprana usta takvu reč. Koliko ste vi časni ja dobro znam. Čovek koji muči teškog ranjenika, nema prava ni da pomene reč čast. Moje strpljenje je prilično veliko, Meredith. No što se vas tiče, na izmaku je. Ako vas još jednom ovde zateknem, biće batina!

— Batina? — procedi varalica. — Zar ćete se usuditi da me tučete?

— Da li ću se usuditi? Vi ste već sada zaslužili dobre batine. Kao da ih tražite, prokletniče! A sada se gubite oдавде, jer već počinju da me svrbe pesnice.

U maršalovom glasu se osećala nedvosmislena pretnja i ujedno

spremnost da je sprovede u delo. Džil Meredith zaključila da je najbolje da uhvati maglu.

Kako je samo pio slep! Zar mu nije moglo pasti na pamet da maršal motri na njega? Kako bi se inače moglo objasniti da se stvorio baš tamo gde je Meredith mislio da je stigao neprimećen!

Kako je samo mogao da baš ovog čoveka tako strašno potceni, njega, koga se još juče veoma bojao?

Novac mu je davao nadu i sigurnost da će moći da osvoji ženu zbog koje su mnogim muškarcima oči ispadale iz glave, a krv vrila.

Helmer je stajao na kapiji Keli-jeve kuće uz maršala.

— Prokleta krvopija! Trebalo je da ga jednostavno strpate u ćeliju!

— Na žalost to ne mogu!

— Zašto ne?

— Zato što protiv njega nemam nikakvih dokaza. On ima priznаницu, koju mu je Urb Keli potpisao.

— Urb se kune da je Meredith varao. Tri puta mi je ponovio da su u igri bila dva asa trefa. Taj čovek je varalica, mister Erp!

— U redu! To, međutim, tek treba da se dokaže. Zbog toga je lupež tako glasan, jer je siguran da u rukama nemamo ništa protiv njega. U svakom slučaju, ako ga samo još jednom budem ovde našao, teško njemu!

Maršal, naravno, nije mogao da kaže starom Helmeru da je stavio ljude u pokret, koji će uskoro stati na put varalici Meredithu.

Teksašanin se vratio u hotel. Kada je zakucao na vrata sobe, u ko-

joj je Laura Higin, stanovala nije dobio odgovor.

„Sigurno je u »Alhambra« baru”, pomislio je.

Ponovo je izašao na ulicu i zaustavio se pred „Alhambrom”.

Sigurno je tu. Sedela je za kockarskim stolom, dok su se ljudi tiskali okolo da bi posmatrali kako igra.

Ujeo se za usnu. Zašto oklevam? Šta me sprečava da uđem?

Već je stajao na ulazu i zastao za trenutak. Setio se odluke da ovamo više ne zalazi.

Već u sledećem trenutku je sve zaboravio, jer je video sto oko koga se okupila gomila ljudi. Tu je, dakle! Zašto da sebi uskraćuje ono što su ostali ljudi bez zazora sebi mogli da priušte?

Nerviralo ga je što je toliko muškaraca piljilo u nju. Bilo ih je čak više nego sinoć.

Progurao se do stola i dah mu zastade!

Nije bila žena, nego muškarac u crnom odelu i kitnjastoj blistavo beloj košulji.

Dok Holidej!

Delovao je negovano i Meredith je morao protiv volje da prizna samom sebi: ostavljao snažan utisak.

Kako je samo sedeo! Sasvim mirno, uspravljen u stolici, sa kartama u levoj ruci!

S desne strane mu se nalazila čaša sa brendijem.

Pogled mu je počivao na partneru.

Dakle, on je bio taj koji je privukao tolike ljude da kao omađijani stoje oko kockarskog stola.

Teksašanin ljutito procedi psovku kroz zube. Onda i sam priđe stolu. Tek tada je primetio i Lauru Higin. Stajala je iza Holideja, pritešnjena između ljudi. Niko na nju nije obraćao pažnju, niko je nije primećivao. I njen pogled bio je prikovan za Holideja.

Ubrzo ni Meredith više nije posmatrao ljude oko stola. I njegovu pažnju je igra snažno privukla.

Za trenutak je izgledalo kao da se ništa ne događa. To jest, da se igra obična partija pokera, kakva se može videti u svakom boljem salunu na Zapadu.

Pa ipak ovde se moglo videti nešto drugo.

Kako je samo igrao taj Dok Holidej! Bio je mađioničar za zelenim stolom. Njegovi blefovi nisu bili samo majstorski, nego i duhoviti, tako, da su se posmatrači s vremena na vreme otimali uzvici oduševljenja i divljenja.

Ostao je hladan i u najžešćim okršajima za stolom, miran i nepomičan, bez obzira da li je dobijao ili gubio. Čak i bez obzira o kakvoj se sumi radilo!

Dobijao je!

Bila je to takva igra da čovek prosto nije mogao da odvoji pogled.

Petnaest minuta posle Meredithovog dolaska partija je okončana.

Ljudi su ostali okupljeni oko stola još nekoliko trenutaka, a onda su lagano počeli da se razilaze.

Meredith nesvesno protrlja čelo.

Ne, protiv ovog čoveka neće nikada imati šansu. Može samo da se osloni na sreću, a to je bilo premalo protiv ovakvog kockara!

U to ga je Laura Higinis toplo pogledala i on oseti kako mu krv brže struji. Teško je disao. Osetio je izazov. Ipak u njemu se vodila borba. Smatrao je da je bolje da što pre izađe iz „Alhambre”. Dalje od ovog stola, dalje od ove žene! I ovog čoveka, naravno!

Osetio je na sebi Laurin pogled, koji ga je prosto žario. Pošao je bliže napred. Neki ljudi su ga prepoznali i načinili mu mesto.

To je bio Teksašanin koji je sredio Urba Kelija!

Nekoliko sekundi kasnije stajao je uz sam sto za kojim je Holidej igrao.

Kockar podiže pogled. Međutim, nije rekao ni reč. Nije trebalo da izaziva Tekšašanina. S njim je morao na drugi način da bi se „upecao”.

— Mister Holidej — obratio se kockaru mali višljast čovek srednjih godina. — Hiteli ste da mi date šansu!

Gosti okupljeni oko stola prsnuše u smeh.

— Bomendil, manite se toga, bolje za vas — opominjao ga je jedan brkonja. — Ovde ima još dosta ljudi koji to čekaju odavno.

Mali trgovac iz Garden Sitija je bio uporan.

— Dok, vi ste mi to odavno obećali.

— U redu, šta želite?

— Oh, hoću samo da učestvujem, mislim u igri učetvoro!

Holidej podiže pogled prema dvojici koji su stajali kraj stola i oni se odmah uključiše u igru. Trajala je veoma kratko — i bila propraćena grohotnim smehom.

— Pa ja sam samo želeo da jednom sednem sa njim za kockarski sto — rekao je trgovac kao da se izvinjava.

Meredith ponovo oseti na sebi Laurin pogled. Prišao je bliže stolici na kojoj je sedeo mali trgovac.

— Dozvoljavate li? — procedio je glasom, koji je i njemu samom zvučao štrano.

Na Tekšašaninovo užasavanje, Holidej ustade.

„On odlazi” sinulo mu je kroz glavu. „Baš u trenutku kada sam mislio da je sve dobro počelo”.

To je, međutim, bio čist blef, na koji je Meredith naleteo.

Holidej ponovo privuče stolicu i sede, pošto se lako naklonio.

Tekšašanin je primetio da je Laura Higinis poblećela od gneva. I

ona je takođe naletela na ovaj blef.

Holidej, kao da ništa ne primećuje, izvadi iz tabakere jednu od svojih omiljenih cigareta i stavi je među zube.

Mali trgovac je zakasnio, prinoseći mu vatru. Uzviknuo je od iznenađenja kada je video kojom brzinom je Dok uspeo da kresne šibicu o nokat desnog palca.

U trenutku kada je izgledalo da će Holidej da ustane od stola, Meredith uhvati Laurin pogled. Pridigao se sa stolice i rekao:

— Dok!

Kockar ga pogleda upitno.

— Da?

— Veoma sam se radovao što sam uspeo da se probijem dovde...

— Ne razumem vas — uzvratila Holidej, iako je veoma dobro shvatio.

— Hteo sam da vas zamolim za jednu malu igru. Kod mene u mom rodnom kraju sreo sam ljude koji su tvrdili da su gledali kako igraše. Ja bih mogao da kažem da sam igrao sa vama.

— Aha — procedila Holidej i izvuče sat iz džepa.

U to se Laura Higinis umeša.

— Nećete valjda odbiti tako džentlmenški izraženu molbu, mister Holidej?

Kockar je samo pogleda iznenađeno. Odmah mu je bilo sve jasno: Laura je ponovo zaludela jednog

čoveka, koga će nahuškati protiv njega!

Klimnuo je lagano glavom.

Teksašaninu zastade knedla u grlu, kada je sreo pogled ledenih Holidejevih očiju. Brzo je skrenuo pogled i potražio Laurin. Ona ga ohrabri osmehom.

— Krčmaru, rakije! — doviknuo je.

Nikada je inače nije pio, ali je hteo da podražava Holideja. Pošto je otpio dobar gutljaj, dodao je:

— Možda ćemo uspeli da nađemo još dva džentlmena.

Dvojice džentlmena, međutim, nije bilo. I to samo zbog toga što Holidej nije nikog pozvao pogledom. Meredith nije shvatio da je najverovatnije osuđen na dubl-poker.

— Dva džentlmena — ponovio je glasnije i obreo se oko sebe. Video je samo namrgođena odbojna lica. Ljudi su ipak ostali kraj stola, jer su se nadali da će imati šta zanimljivo da vide.

Uostalom, za stolom je Teksašanin koji je Urba Kelija doveo do prosjačkog štapa. Sigurno da u igri protiv Holideja neće imati takav uspeh. Bili su ipak uvereni da će to biti oštra borba.

Prevarili su se.

Meredith proguta pljuvačku i pogleda ispod oka svog opasnog protivnika.

Plavičast dim iz Dokove cigarete dizao se prema lampi koja je visila iznad stola.

— Dakle? — promrsi Meredith.

Holidej nije ništa preduzeo da pribavi suigrače. Nije mu učinio tu uslugu.

Tek tada je Teksašaninu puklo pred očima: on, Holidej hoće da igra dubl-poker.

Ne, ni po koju cenu. Njegov novac bi se našao u velikoj opasnosti!

Podigao je još jednom pogled, ali ništa nije pomoglo.

Podigao je još jednom pogled, ali ništa nije pomoglo.

Dok se nije pomakao. Sedeo je kao izliven od bronze.

— Dakle, od igre izgleda neće ništa biti — pokušavao je Teksašanin da se izvuče.

Konačno je Holidej progovorio:

— Zašto ne?

— Ali... nemamo partnere.

— Nas dvojica smo tu. Vi ste hteli da igrate. Dakle?

Ovo je Mereditha sateralo u tesnac. Umorno je klimnuo glavom. Igra je počela. Meredith je odmah izgubio:

Holidej ga upita:

— Koliko tura?

— Ne znam.

— Možda sedam?

— Što se mene tiče, može.

— Ne morate.

Kockar izvadi cigaretu iz usta i

otrese pepeo. Lice Laure Higinis obli rumen od gneva. Prokletnik, po-dvalio mu je, naveo ga na tanak led. Uvukao ga je u igru u kojoj će sigurno izgubiti.

— Možda mister Meredith nije zainteresovan za takvu vrstu igre — pokušala je da interveniše.

Holidej je odmeri:

— Možda je mister Meredithu potrebna vaša pomoć, madam?

Gnevno se okrenula i otišla.

— Čini mi se da ste hteli? — obratio se Dok svom partneru. — Možemo ako hoćete da prekinemo.

— Ja igram — procedi Meredith kroz zube.

Prekinuti? Ne, to je ovde bilo nemoguće! Uostalom, morao je ranije da kaže, ako nije želeo da igra.

— Naravno da ćemo igrati — ponovio je i usiljeno se osmehnuo.

— Koliko deljenja? •

— Svejedno mi je. Tri naprimer.

— Tri je loš broj. Tako se može dobiti, izgubiti i opet dobiti, a i obratno.

— Svakako. No, može se i sva tri puta dobiti — primeti Teksašanin.

— I tri puta izgubiti — zaključio Holidej.

— Dakle sedam deljenja!

Dok klimnu potvrdno.

Meredith je izgubio u prvom deljenju. U drugom takođe. Žagor oko stola prestade. Neko je ubacio novčić u automat i zvuci melodije ispuniše prostoriju.

Laura Higinis je neprimjećena prišla ponovo stolu. Holidej je dobio i treće deljenje.

U četvrtom je Meredith imao odlične karte, ali ga je Dok ipak uspeo da izblefira.

Teksašaninovo lice imalo je sada zelenkastosivu boju, kada je Holidej rekao koliko iznosi suma u četvrtom deljenju. Naime, u dubl-pokeru se iz deljenja u deljenje suma udvostručuje.

Udvostručivala se još tri puta.

Meredith kao da je bio gluv i slep. Sedeo je ukočeno i piljio u gomilu novaca.

Holidej je ostao miran.

— Dajem vam šansu — rekao je tiho.

Teksašanin naglo podiže glavu.

— Šansu? Sa udvostručenim iznosom?

Dok potvrdi.

Meredith nije više ništa posedovao da bi mogao sumu koja se nalazila na stolu da udvostručuje i tako iskoristi svoju šansu. Bez obzira na to hteo je da iskoristi.

Holidej kao da mu je čitao misli. Nalio je rakiju i zapalio cigaretu.

— Imate još priznanicu Urba Kelija.

Meredith se trže.

— Kelijeva priznanica, da... Primete li vi tako nešto?

— Zašto ne?

Teksašanin pažljivo izvuče iz džepa skupoceni papir i baci ga na sto. Te priznanice se bez žaljenja oslobodio. Bar neće da ima nevolje sa gradonačelnikom i maršalom. Osim toga, vratiće je kao i sav novac koji je tu ležao.

Imao je dobre karte, ali ga je Dok blefirao da mu se već učinilo da je i ovo deljenje izgubio.

Sada! Sad mora da rizikuje!

Zakašljao je i ispružio levu ruku kao da nešto želi da kaže.

Uspelo je! Kec tref mu je bio u desnoj ruci.

Holidej je imao istu tu kartu u munjevito ispruženoj levlci.

Jednu jedinu kartu, koju je na očigled svih prisutnih, uzeo iz gomile na stolu.

Džil Meredith je pobledo kao smrt. Poskočio je sa stolice. Preko puta je stajala žena koja mu je energično davala znak glavom da miruje.

No, Teksašanin je bio slep od gneva i počeo je da viče:

— To je bila...

Odjednom je umukao. Pogled mu je pao na čoveka koji se upravo pojavio i stao iza Holidejeve stolice.

Vajat Erp!

— Samo recite do kraja, Meredith — rekao mu je maršal. Šta ste on hteli da kažete?

Holidej ustade sa stolice i prezrivo ga odmeri.

— To je bio kraj jedne varalice na kartama, Džil Meredith.

Teksašaninu je dobovalo u glavi. Vajat Erp mu priđe.

— On je varalica. Svi su videli njegovu prevaru. Dok Holidej ga je raskrinkao. Uzeo je istu kartu iz gomile, iz špila. Meredith je svoju izvukao iz rukava. Džil Meredith, uhapšeni ste zbog prevare! Sve vaše igre u ovom gradu se poništavaju!

Holidej izdvoji iz gomile svoj novac, a ostalo ostavi na stolu.

— To je Kelijev novac.

Maršal klimnu glavom i dade znak jednom starijem čoveku da priđe.

— Evo, Bing, ovo je novac tvog rođaka, Oduzi mu sve. I priznаницu takođe. Reci da mu Holidej vraća!

Dok se obrati Meredithu.

— Loša igra, Teksašaninu. Veoma loša. Gotovo kao i savet da se okomite na mene.

Rekavši to, pogledao je Lauru Higinsovu krajnje prezirivo.

Žena mu priđe.

— Dok, preklinjem vas, dajte mu poslednju šansu. On je zaljubljen u mene, ubogi đavo. Molite maršala da ga pusti na slobodu i ja ću za uvek napustiti grad.

Holidej je gledao pravo u oči.

— Niste mi ništa obećali, ali učiniću šta mogu.

— Nije mi stalo da kažnjavate ovog čoveka — rekao je maršalu.

— Ne verujem da će Urb Keli biti tako osvetoljubivo raspoređen da ovog čoveka šalje u zatvor. Ovaj čovek je neuračunljiv. Pripada Lauri Higinsovoj. Kaže da hoće da napusti grad.

— Kada? — upitao je Vajat sasvim glasno.

— Još večeras, vozom. Kreće za jedan sat. Veliko hvala, Dok.

— Vi ste slobodni, mister Meredith — rekla je Teksašaninu. — Maršal nije samo odlučan, nego i širokogrud i pravičan.

— Da li je pravično puštati ovog čoveka na slobodu, gospodo, u to ja, dozvolite, sumnjam. No, neka ide. I on da nestane za jedan sat.

Kao da ga furije gone, Džil Meredith izlete na ulicu i odjuri u štalu hotela „Dodž”. Na brzinu je osedlao konja. Kada je poveo životinju preko mračnog dvorišta prema kapiji, koja je izlazila na sporednu uličicu, začuo je ženski glas:

— Džil!

Grlo mu se osušilo.

— Pustite me gospodo! — jeknuo je. — Moram da idem. Nemam više novaca ni za račun.

— To će drugi platiti — čuo se Laurin glas, koji je podrhtavao od gneva. — Vi ćete osvetiti i sebe i mene, Džil. Slušajte me dobro! Sešću na voz i čekaću vas u Sirakuzi.

Ne zaboravite! Tamo preko u šupi je petroleum. Evo ključa. Nije teško izvući kantu i sipati tečnost na drva. Sačekajte dok dođe u hotel.

— Ko?

— Dok Holidej!

— I onda?

— Zapalite petroleum. Bar tri kantice. A onda bežite. Konja ostavite u uličici...

Laura Higinis je napustila grad. Bila je u vozu kojim je obećala da će otići. Vajat Erp je motrio na nju. Pre nego što je zakoračila u vagon, obratila se maršalu:

— Ne morate ga slediti, maršale. On je u osnovi prilično bezazlen momak. Odjahao je kao lud!

— Nisam video da je odjahao.

— Ja jesam. Uostalom i Kid Kej je bio prisutan.

To je bila laž. Mogla je bez zavora da joj kaže, jer je idući ka željezničkoj stanici videla Keja kako odlazi iz grada.

Pola sata kasnije u dvorištu „Dodž” hotela izbio je požar. Vatru je vetar tako rasplamsao i prenosio od zida do zida, s krova na krov, da je samo sat kasnije uništio nekoliko kuća.

Bilo je to delo čoveka zaslepljenog istovremeno i mržnjom i ljubavlju.

Holideju se nije ništa dogodilo. On uopšte još nije došao u hotel. Sve vreme je sedeo kod maršala u kancelariji i pokušavao da ga uveri da će sve biti u redu.

Pri tom ni sam nije imao baš čistu savest. Popustio je, uslišio Laurinu molbu, nadajući se da će se tako osloboditi nje.

Grad je bio u plamenu.

Vajat Erp i Dok Holidej su odmah otrčali da gase požar.

Palikuću su živci izdali, tako da je podmetnuo vatru još pre nego što je kockar došao u hotel.

Žurilo mu se, hteo je što pre da ode.

Požar je uništio poštansku kočiju, koja se tu zatekla prazna i sedam manjih drvenih kuća.

Maršal je rukovodio gašenjem.

Dok Holidej je stajao namrgođen i zabrinut u kapiji kuće preko puta hotela.

Dodž Siti je goreo!

Posle mnogo muka uspelo je Vajatu Erpu da ugasi požar. Čak je morao da naredi da se jedna velika drvena šupa sruši, kako se preko nje plamen ne bi dalje širio.

Još u praskozorje na istočnom delu grada dizao se crni dim.

Vajat Erp i Dok Holidej su stajali u uličici i posmatrali zgarište.

Na očima im se videlo da nisu oka sklopili.

Pridružio im se i gradonačelnik Keli.

— Niko nije povređen. Kakva sreća. Niko nema pojma kako se to moglo dogoditi!

Dok pogleda Vajata ispod oka.

— Zar niko? Ja, na primer, imam pojma.

— I ja — dodade Vajat. — Hajdemo.

Skinuli su izgaravljena odela, izveli konje iz konjušnice, osedlali ih i napustili neprimećeni grad još pre svanuća.

U Garden Sitiju su se raspitivali za Lauru Higin.

Ne, nije napuštala voz.

Nastavili su put.

— Možda je u Larkinu — reče maršal.

— Ne verujem. Tamo nema pristojnog hotela, ni kockarnice.

Noć je već pala kada su stigli u Larkin. U zoru su nastavili prema zapadu, prešli Arkanzas i nastavili za Sirakuzu.

Uspu su se raspitivali za Meredith. Niko, međutim, nije video jahača koji bi odgovarao Teksašaninom opisu.

Veče se spuštalo kada su ujahali u grad. Sirakuza je bila manja od Dodž Sitija, ali veoma živa. Grad u koji su dolazili kockari iz svih država.

Braća Lombardi su ovde otvorili

četiri velike kockarnice, u kojima je subotom i nedeljom vrilo kao u košnici.

Vajat i Dok su odseli u Vokervom pansionu. U pola deset su krenuli u obilazak grada.

— Ko je ovde šerif — upitao je Dok.

— Bat Danser.

— Mali Danser? Onda se ne moramo ni truditi da svraćamo u kancelariju. Od njega možemo da očekujemo sve pre nego pomoć. Nije mi se dopao još u vreme kada je radio u Santa Fe.

Vajat Erp je uprkos Dokove primedbe posetio šerifa.

Danser ga je odmeravao krajnje neljubazno.

— Šta ste hteli?

— Moje ime je Erp — odgovori maršal. — Ja tražim...

— Erp? Da niste možda Vajat Erp? Da, sad vidim. Imate izvesne sličnosti sa vašim bratom Morgom. Ja sam mu bio dole u Santa Fe pomoćnik. Sada sam šerif i...

Prekinuo je, jer je iza maršala primetio senku.

— Dok Holidej! — uzviknuo je.

— Tačno.

Šerif protrlja čelo.

— Svevišnji, nemate nameru da tragajući za banditima, dignete grad na glavu, nadam se? Sutra se ovde slavi dvadesetpetogodišnjica osnivanja grada. Ima mnogo stra-

naca u gradu. Ne možemo da dozvolimo da se baš sada uskovitla...

— Ja tražim jednu ženu.

— Jednu ženu? — iznenadi se Danser.

— Lauru Higin.

— Lauru Higin? Prokletstvo, ona je ovde. Igra u... — Prekinuo je. — Ali, maršale, šta je ona mogla da učini? Ona je u Sirakuzi već više puta igrala. Simpatična je i zavodljiva.

— To me ne zanima. Gde igra?

— U salunu „Zvezda”.

Dva prijatelja izađoše bez pozdrava.

— Simpatičan tip — procedi Holidej kroz zube. — Verovatno mi neće preprečiti put u salunu.

U „Zvezdi” je bilo izuzetno živo. Kockar je sam ušao a maršal ostao napolju da motri.

Holidej je odmah otkrio gde sedi Laura. Nije bilo teško. Sedela je za stolom oko koga se okupilo najviše ljudi. Posmatrao je okolinu. Teksašanina nije bilo ni od korova. Kockar se obrati čoveku za šankom.

— Zna li gde gospođa Higin stanuje?

— Da, kod nas u sobi š... Ko ste vi uopšte?

— Jedan obožavalac. Hoću da joj pošaljem cveće.

— O! Bez obzira ne smem da vam kažem broj. To je zabranjeno.

— Šteta.

Okrenuo se i ponovo izgubio u masi gostiju.

— Šest ili sedam sigurno, promrmljao je sebi u bradu i neprijetno šmugnuo prema stepenicama, koje su vodile na sprat. Sobu šest je odmah našao. Bila je kraj samih stepenica. Prazna.

Laura Higin je, dakle, stanovala u sobi broj sedam. Nije bila zaključana. Holidej proviri oprezno unutra, a onda se ponovo uputi napolje u dvorište. Mladi crnac mu je pošao u susret, vukući sanduk sa flašama.

— Ono mesto koje tražite tamo je preko.

Holidej klimnu glavom i upita crnca.

— Znaš li šta je ovo?

— Znam veoma dobro. Novčanica od dvadeset dolara. Za to ja dirindžim tri nedelje!

— Vidiš, a sada možeš da ih zaradiš za jednu jedinu noć.

— Kako?

Holidej mu je opisao Meredita.

Crnac je obećao da će, čim ga bude video, dojuriti u Vokerov pansion da mu javi.

Međutim, nije došao.

Ni sledeće večeri dva prijatelja iz Dodž Sitija nisu ništa otkrili.

Šerif Danser je potražio Lauru Higin.

— Izvinine, madam, hteo bih nešto da vas pitam.

— Da — uzvratila je nestrpljivo, jer se uputila u kockarnicu.

— Da li dolazite iz Dodža?

Uspela je da prikrije iznenađenje.

— Da.

— Jeste li imali neki nesporazum sa Vajatom Erpom?

— Ne.

— Onda je sve u redu — zaključio Danser.

— Kako to mislite? Zašto me to pitate?

— Ništa. Tek onako.

Otišao ne objašnjavajući dalje. Ni je rekao da je maršal u gradu. No i ovo je bilo dovoljno da Laura postane podozriva. U svakom slučaju, bila je upozorena.

Ostala je u sobi i motrila na ulicu.

— On je sigurno ovde — procedila je kroz zube.

Zatim je ugasila lampu i prišla prozoru.

Maršal je video kako se gasi lampu na spratu u jednoj od soba.

— Je li to njena soba — upitao je Holideja.

Ovaj potvrdi.

— Tako. Znači, ili je nanjušila opasnost, ili...

— ili joj je simpatični šerif došapnuo. Upravo je izašao iz saluna.

— Tako je. Moraćemo da potražimo zaklon na drugom mestu.

Samo što su napustili svoja mesta na ulici i skrenuli u sporednu uličicu, kada se sa istoka čuo topot kopita. Jedan jahač je skretao u glavnu ulicu.

Džil Meredith. Jahao je samo noću iz obazrivosti.

Raspitao se kod jednog prolaznika gde je najveća kockarnica. Ovaj ga je odmah uputio u salun „Zvezdu“.

Teksašanin sjaha s konja. Laura Higgins ga je primetila s prozora i ujela se za usnu.

Otvorila je prozor:

— Džil!

Meredith se trže. Podigao je pogled i uspeo da razazna na prozoru lice žene.

— Silazim u dvorište — rekla je.

Sastali su se kod šupe u kojoj su stajale flaše. Tu se upravo nalazio mladi crnac, kome je Holidej dao dvadeset dolara. Kada je čuo glasove zastao je kao ukopan.

— Džil!

— Laura?

— Vajat Erp je ovde.

Meredith se zgrči kao ošinut bičem.

— Vajat Erp?

— Ne znam sigurno, ali sumnjam. Uхватила ga je za mišicu.

— Šta je sa Dokom Holidejem?

— On je ovde! — začuo se glas sa kapije.

U poslednjem trenutku kada su pošli u uličicu, Vajat Erp je primečio jahača kako skreće u glavnu ulicu.

— To je on! Neka me đavo nosi ako nije!

Potrčali su natrag.

Kapija, koja je vodila u dvorište hotela, bila je samo prislonjena.

— Malo pre je još bila zatvorena — reče maršal.

— Idem da pronjuškam gde to časkaju.

— U redu, Dok, ja ću kroz krčmu.

Čovek za šankom se trže.

— Vajat Erp!

Ljudi kao po komandi okretoše glave. Mnogi od njih su poznavali maršala. Odmah je zamro žamor.

Maršal upita:

— Gde je gospođa Higgins?

— Izašla je ovuda u dvo...

Džil Meredith pođe rukom prema opasaču.

— Ostavi te pucaljke Teks! — upozori ga kockar.

— To bih ti i ja savetovao — čuo se glas sa sporednih vrata. Maršal se sada nalazio tačno iza Meredithovih leđa i uputio se prema njemu.

— Meredith, vi ste uhapšeni zbog paljevine!

Razoružao je Teksašanina, a onda pogledao ženu.

— Hvala, gospođo Higgins!

Laura pogleda upitno Doka Holideja.

— Maršal vam zahvaljuje što ste mu pomogli da tako lako nađe vašeg štićenika.

Procedila je kroz zube:

— Prokleti da ste Holidej! Vi i on takođe!

Rekavši to, utrčala je u kuću.

Prljava Meredithova igra bila je okončana. Sproveden je u Dodž Siti, gde ga je sudija osudio na devet godina teške robije u ozloglašenom kamenolomu Seskateva.

Nije izdržao svih devet godina. Već posle tri nađen je mrtav na dnu provalije. Pretpostavljalo se da se u jednom trenutku, savladan nesvesnošću i slabošću, sunovratio u ambia.

Vajat Erp i Dok Holidej svakako nisu imali ni dan odmora posle dugog i napornog puta u Montanu. Čim su stigli, u gradu su zatekli gužvu koju je Meredith izazvao. Kada je i

to bilo okončano, uspeli su da se odmore samo nedelju dana. Put ih je vodio u pokrajinu Garfild, u susret još opasnijoj avanturi.

KRAJ

Od dosada izašlih brojeva Crtanih romana čitaoci mogu dobiti niže navedene sveske ako uplate na ček račun br. 657-1-155. NIP „Forum“ Novi Sad, po 1.— din. po svesci do broja 189 a od broja 190 po 2.— din po svesci.

1. Divlji vefar	81. Uzvodno od Kalgarija
2. Tajanstveni došljak	82. Misterija u rudniku
3. Bitka za ranč	88. Zlato Ontarija
4. Napad iz svemira	91. Zamka
5. Okean gori	93. Srebrno sedlo
6. Zamka za ublce	94. Sin poglavice
7. Crna lisica	95. Krv i zlato
8. Klopka	96. Dvostruka klopka
9. Zlato apača	97. Dinamitaši
10. Obračun u Teksasu	98. Noću se puca
11. Beli poglavica	99. Maskirani jahač
12. Posao za Karsona	100. Karson na fragu
41. Kolorado Kid	101. Grad bezakonja
42. Osvetnici	102. Rat Dejvi Kroketa
44. Potera	103. Kanzas dell pravdu
45. Crni jahač	104. Kidnaperi
46. Avefinjski grad	105. Karson i vrač
47. Pacifik ekspres	106. Konjokradice
48. Zlatni ekser	107. Patrola na Pekosu
49. Roj Renk i provalnici	108. Stranac u sedlu
50. Poslednji od Džemsovih	109. Pobuna u Meksiku
51. Daltoni dolaze	110. Dejvi Kroketa i pirati
73. Miran grad	111. Kanzas protiv Samsona
74. Napad na voz	112. Harabri narednik
75. Na ratnoj stazi	113. Napad na banku
76. Požar na jugu	114. Siljuksi napadaju
77. Pustinjski saputnici	115. Po cenu života
78. Komančerosi	116. Jahač iz Arizone
79. Bitka za Dakotu	117. Fantom visokih brda
80. Šerif bez značke	

130. Poslednji lov
131. Prolaz Karibu
132. Brži od najbržeg
133. Osvećnik
134. Salun
135. Močvara
136. Zemlja Komanča
137. Čejen
138. Žed za zlatom
139. Rukavica smrti
140. Banditova osvet
141. Nasilje
142. Rančerov sin
143. Bekstvo iz Jume
144. Čovek s koltom
145. Ovčar
146. Vođa karavana
147. Indijanski borac
148. Dug časti
149. Zakon kolta
150. Poslednji metak
151. Zasede kod Lila Neka
152. Kočkar iz Alama
153. Duh rudnika srebra
154. Bandit s maskom
155. Žig srama
156. Kalamiti Džejn
157. San Francisco
158. Šerif bandit
159. Zaseda u Rinkonu
160. Srebrni kolt
161. Farma na Red Riveru
162. Lovci bufala
163. Levoruki revolveraš
164. Šerif iz Glenhorna
165. Poglavica Komanča
166. Grad bez zakona
167. Na ratnoj stazi
168. Bekstvo sa vešala
169. Karavan
170. Balada o koltu
171. Prognanik Lu
172. Begunac
173. Smrt u preriji
174. Do pakla i natrag
175. Osvećnik
176. Povratak u Grin Bet
177. Pohod na Atlantid
178. Čovek bez imena
179. Slomljena strela
180. Smrt na Rio Grand
181. Izvidnik
182. Krvavo jutro
183. Šerifova tajna
184. Najamnik Kel
185. U gnjezdu Rastlera
186. Ranč u Teksasu
187. Salun u Almendoru
188. Apačko zlo
189. Osvećnik sa koltom
190. Duel u Kansasu
191. Masakr kod tvrđave Karni
192. Braća Dalton
193. Za dolar više
194. Osveta Velikog groma
195. Plen braće Geli
196. Pravda u Silver Sijiju
197. Stranac sa dva kolta
198. Šerif Dodž Sijija
199. Revolverašev dug
200. Najduži poker
201. Lovac ucenjenih
202. Tajna dugog kolta
203. Jedan mora da umre

NOVO • NOVO • NOVO • NOVO • NOVO

Crna ruža Kalifornije

**Velika
nagrada
igra!**

**PUT U SJEDINJENE
DRŽAVE I VELIKI BRDJE DRUGIH NA-
GRAVA!**

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

**SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og
U MESECU NOVA SVESKA!**

64 STRANE - 2 DINARA!

Izdaje i štampa NIP „FORUM”, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik:
SVETOZAR TOMIĆ. Kreacija i izbor: D. MILOSAVLJEVIĆ. Pretplata: na 3 meseca
18 dinara, na 6 meseci 36 dinara, na jednu godinu 72 dinara. Za inostranstvo cene
su dvostruke. Uplatu vršiti na tekući račun 657-1-255 sa naznakom za „Vajat Erpa”.

AVGUST 1970.